

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta Pii Pp. XII: Litterae Decretales, p. 113 - Constitutiones Apostolicae, p. 128 - Litterae Apostolicae, p. 141 - Epistula, p. 148.

Acta Ss. Congregationum: *S. C. Consistorialis*: Decreta, p. 150 - *S. C. de Propaganda Fide*: Decretum, p. 154 - *S. C. de Seminariis et Studiorum Universitatibus*: Decreta, p. 155.

Diarium Romanae Curiae: *S. C. del Riti*: Congregationi varie - Segreteria di Stato: Nominie - Necrologio, pp. 157-160.

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M • DCCCC • LV

Directio:

Palazzo Apostolico — Città del Vaticano

Administratio:

Libreria Editrice Vaticana

Pretium annuae subnotationis:

In Italia, Lib. 1300 — extra Italiam, Lib. 2000 vel \$ 5

Pretium unius fasciculi:

In Italia, Lib. 100 — extra Italiam, Lib. 190 vel \$ 0,30

Libreria Vaticana subnotatoribus fasciculos Commentarii mittere potest etiam via aërea, charta indica impressos.

« Bis fere in mense (Commentarium) prodibit ac quotiescunque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur » (Ex Commentarii Officialis ratione, die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XXXXVII, n. 3 - 26 Martii 1955)

ACTA PII PP. XII

LITTERAE DECRETALIS

- Cum Christus Iesus.* - Beato Pio X Pont. Max., Confessori, Sanctorum honores decernuntur. - 30 Maii 1954 . . . 113

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

- I. *BEIRENSIS (Quellmanensis). Quandoquidem Christus.* - Delecta a Belrensi dioecesi quadam regione, nova dioecesis constituitur, « Quellmanensis » appellanda. - 6 Octobris 1954 . . . 128
- II. *OVIENSIS. Cum et Nobis.* - Dioecesis Oviensis, in Hispania, ad gradum archidioecesis evehitur; eaque, nonnullis dioecesebus adiunctis, in novae provinciae ecclesiasticae formam redigitur. - 27 Octobris 1954 . . . 131
- III. *S. ANNAE POCATIERENSIS. Cum S. Annae Pocatierensis.* - In cathedrale templum ecclesiae S. Annae Pocatierensis Canonico Collegium constituitur. - 12 Novembris 1954 . . . 133
- IV. *CARTHAGINENSIS IN COLUMBIA. - S. GEORGII (Monteriensis). Quoniam Christus Iesus.* - Ab archidioecesi Carthaginiensi in Columbia et ab Apostolico Vicariatu S. Georgii quaedam regio separatur, quae in novae dioecesis formam redigitur, « Monteriensis » appellanda. - 20 Novembris 1954 . . . 136
- V. *S. HIERONYMI TERREBONAE. Quicquid ad divini.* - Canonico Collegium in cathedrali templo dioecesis Sancti Hieronymi Terrebinae erigitur et constituitur. - 20 Novembris 1954 . . . 139

LITTERAE APOSTOLICAE

- I. *Evangelium ad pauperes.* - Constitutiones Congregationis Missionis approbantur. - 19 Iulii 1953 . . . 141
- II. *Columbiana in ditione.* - Ad dignitatem et honorem Basilicae Minoris evehitur cathedrale templum S. Catharinae V. et M. dicatum, in urbe et archidioecesi Carthaginiensi in Columbia exstans. - 20 Octobris 1953 . . . 143
- III. *Quod novissima.* - Beata Maria Virgo Immaculata universae dioecesis Peretranae in Columbia Patrona caelestis praecipua constituitur. - 24 Octobris 1953 . . . 144
- IV. *Centesimo fere anno.* - Beata Maria Virgo Immaculata praecipua Patrona caelestis Bucaramangensis dioecesis declaratur. - 7 Novembris 1953 . . . 145

- V. *Amplissimum religionis.* - Paroeciale templum Abbatiae S. Mariae in Caelum Assumptae « de Pratalea » Patavinae dioecesis, Basilicae Minoris titulo honoribusque augetur. - 19 Februarii 1954 . . . 146

EPISTULA

- Expostulant sane.* - Ad Eñum P. D. Adeodatum Ioannem, Episcopum Sabinen. et Mandelen. S. R. E. Cardinalem Piazza, S. Congregationis Consistorialis a Secretis, quina lustra a suscepto episcopatu implentem. - 8 Februarii 1955 . . . 148

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

- I. *Larantinae - Labacensis.* - Decretum de immutatione finium dioecesium. - 4 Iulii 1954 . . . 150
- II. *Leopoldinensis - Camposinae.* - Decretum de mutatione finium dioecesium. - 7 Iulii 1954 . . . 151
- III. *Carthaginensis in Columbia et Vicariatus Apostolici Sancti Georgii.* - Decretum de finium mutatione. - 3 Novembris 1954 . . . 153

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

- Nyeri.* - Meruen. - Decretum de dioecesium limitibus. - 14 Iunii 1954 . . . 154

SACRA CONGREGATIO DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS

- I. Decretum. Institutum Iuris Canonici erigitur in Facultate Theologica publicae studiorum Universitatis Monacensis in Bavaria. - 30 Aprilis 1954 . . . 155
- II. Decreta de Institutis affiliatis . . . 156

DIARIUM ROMANAE CURIAE

- I. S. C. dei Riti: Congregationi varie . . . 157
- II. Segreteria di Stato: *Nomine* . . . 157
- III. Necrologio . . . 160

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XII

LITTERAE DECRETALES

BEATO PIO X PONT. MAX., CONFESSORI, SANCTORUM HONORES DECERNUNTUR

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Cum Christus Iesus, postquam a mortuis resurrexit, attonitis discipulis ad lacum Tiberiadis se conspiciendum dedit, Petrum suavis hisce verbis est affatus: « Simon Ioannis, diligis me plus his? ».

Quod cum ter Apostolus modesto ore confirmasset, subiecit Iesus: « Pasce agnos meos... pasce oves meas » (Io. XXI, 15-17). Quibus vocibus Christus omnium hominum multitudinem, quam fuso sanguine et acerbitate dolorum redemerat, beato Petro eiusque successoribus tutandam ac regendam concredidit.

Hoc igitur Summorum Pontificum proprium, ut et divinum Redemptorem insigniore pietate diligant, quam ceteri homines, et sanctorum gregem, luporum rabie furiumque neglecta ferocitate, anxia sollicitudine pascant; quin, impendente caede, ut vitae munus pro eo generose profundant.

Quae omnia, cum scilicet eximia virtutis testimonia, tum pia mentis ardorem, quibus sincera sanctitas ac boni pastoris natura ostendi solet, Pius X, Pontifex Maximus, cuius res gestas quam brevissime persecuturi sumus, luculenter praestitit. Sive enim primordia sacerdotii eius animo consideres, sive curionem ipsum agentem, sive Mantuae Episcopum con-

templeris, vel Venetiis, in venustissima urbe, purpura ornatum, sive denique respicias atque intuearis ad summum pontificatum elatum, fatearis oportet eum nullo non tempore eo vitam direxisse ubi sanctitas ipsa magno lumine fulget, eumque agnoscas verum sacri gregis custodem et magistrum.

Felix ac benigna terra, quae die secundo mensis Iunii, anno millesimo octingentesimo tricesimo quinto, puerum edidit, Riese est, qui pagus in Venetorum finibus exstat; parentes vero Ioannes Baptista Sarto et Margarita Sanson fuere, optimi filiorum suorum simul auctores et praeceptores.

Natus infans fuit postridie baptismi aquis ablutus geminoque nomine appellatus: Iosepho et Melchiore. Qui usque a primis, uti dicunt, unguiculis, praestantis ingenii, morum suavissimorum, christianarumque virtutum indicia fecit: quippe qui et docilis et plenus officii et omnibus deditus esset.

Eius in Deum casta pietas mentes alliciebat, quem sacrae caerimoniae gaudio et voluptate omnino replebant. Christi vero Matris diligendae nulli fere in eo termini.

Annum undecimum cum ageret, sacro chrismate inunctus fuit; cum duodecimum vero Eucharistici epuli particeps primum factus est. Quod divinum convivium difficile est dictu quantos habuerit stimulos ad eius amorem erga Christum Deum incitandum.

In ludos, interea, itabat, ut non modo primis litteris operam daret, sed christianae etiam doctrinae discendae; eoque videlicet successu ut ludi magistri uno ore cum ob animi bonitatem tum ob ingenii excellentiam puerum magnifice laudarent.

Tunc temporis adorando Spiritus Sancti numine permotus unum in animo oculisque habere, unum sincera mente optare: se sacerdotem fieri. Cuius rei gratia, primum a Dei ministris, qui in pago Riese degébant, litterarum Latinarum elementis est imbutus; mox non sine itineris incommodo, gymnasii ludos quattuor per annos laeto animo petiit, qui in oppido, quod per volgus Castrum Francorum appellant, in Venetorum regione patebant.

Qua ex institutione eiusmodi percepit fructus ut, post curriculum confectum, idoneus haberetur qui, Deo benignissime providente, in sacrum Patavinum Seminarium reciperetur.

Itaque quodam Novembris die, anno millesimo octingentesimo quinquagesimo, Iosephus Sarto, decimum sextum aetatis annum agens, paternam relicta domo, in Seminarium venit.

Quid gaudii! At maxime quid diligentiae et studii ut, dum mens excoleretur doctrinis, animus accenderetur pietate, ornaretur virtutibus!

Quam ob rem hic facere non possumus quin id memoremus quod Seminarii moderatores de eo senserint exeunte primo scholarum anno: eum videlicet et nulli omnino cedere, si ad cotidianam vitae consuetudinem spectes; et excellentis esse ingenii; et acerrima memoria praestare; ita ut spes maximae essent in eo collocandae.

De humanis divinisque rebus studiorum curriculo confecto, anno millesimo octingentesimo quinquagesimo octavo, die decimo octavo mensis Septembris, sacerdotio initiatus est, ac postridie sui vici populo circumstante primum omnipotenti Deo sacra fecit.

Haud multo post missus est in pagum quem loci incolae Tombolum vocant, ut ibi vices curionis ageret. Quo munere inito, quid sibi faciendum esset diligentissima cura et perspicuitate scribendo adumbravit: velle scilicet et orationibus sacris populi gratia se dedere; et confitentes peccata sua patienter audire; et sancta Ecclesiae Sacramenta puriter religioseque peragere; et pueros christianas veritates docere; et iis adesse quos sive mala paupertas sive morbus vexaret, eosque solari.

Instabat igitur sacris contionibus, instabat operibus. Christi ergo sacerdos ignaris litterarum, quos illa numerosiores ferebat aetas, prima elementa tradere, nullaque accepta mercede grandiores quoque natu amabili bonitate erudire. Quapropter multorum officiorum causa maior in dies necessitudo eum inter et populum intercedebat, cuius ille suis ipsius neglectis rebus, non modo commodis serviebat, sed utilitates etiam tuebatur.

Id autem praesertim contendit atque enisus est piissimus vir: ut ea convicia et probra quae vel mordaces linguae vel impiae facerent in Deum, penitus aboleret. Quod singulari adhibita patientia fere apud omnes consecutus est.

Novem post annos Salzanum translatus est, in pagum qui tunc temporis quattuor millia hominum et quingentos alebat. Ubi, cum vici incolae de divinis rebus dicentem audierunt, vehementer mirati sunt quod Episcopus tam optimum sacerdotem in obscurissimo pago tot annos latere sivisset.

Quo in pago eadem instauravit quae Tomboli eademque ratione. Omnis igitur eius sollertia eo spectabat ut creditum gregem ad studium rerum divinarum formaret: hoc eius opus, hic labor fuit.

Quapropter sollicita in eo cura christianorum coetui rerum religiosarum disciplinam tradendi; studium tenax docendi religiosa carmina

populum ac domus Dei decorem promovendi; par ardor divinae veritatis omnibus praedicandae, orationum habendarum, egenorum et miserorum sublevandorum.

Nec verbis tantum suum in calamitosos homines amorem declarabat, sed singularem etiam liberalitatem in indigentes exercebat, ac si vir ditissimus esset. Nam in sua potestate habere mensam argentariam divinae Providentiae quasi alludens aiebat.

Eius vero afflictorum miseratio vel luculentius anno millesimo octingentesimo septuagesimo tertio enituit, cum scilicet cholera morbus Salzanum quoque oppidum pervasit. Ea enim tempestate Iosephus Sarto aegrotantibus, suae ipsius incolumitatis cautione posthabita, magno animo affuit, nec suis umeris abhorruit ab exanimis mortuorum corporibus deferendis.

Nonnullos post annos, in maxima actos industria, merita laudis gratia in Canonicorum Collegium Tarvisinae dioecesis cooptatus, ad munus quoque publici eiusdem Ecclesiae tabularii et ad adulescentium pietatem in sacro Seminario moderandam delectus est. Quae omnia sane disponebat Deus ut servus suus fidelis per magnam officiorum varietatem sive eum rerum usum sive eam hominum consuetudinem haberet, quae et munerum magnitudo et superna mox fata postulatura essent.

Ex creditis officiis illud profecto gravissimum habuit quo iuvenum mentes ac mores ad sacerdotium fingeat. Eorum igitur animos ad sanctitudinem sermone movebat, rapiebat exemplo.

Cum autem anno millesimo octingentesimo septuagesimo nono mors Episcopum Tarvisinum rapuisset, Iosephus Sarto dignus est habitus qui per interregnum vicaria potestate fungeretur.

Sed ad maius eum munus Deus vocaturus erat, ad amplioremque laboris provinciam. Nam vertente anno millesimo octingentesimo octogesimo quarto, Episcopus Mantuanus renuntiatus est. Cuius electionis cum nuntius ad Iosephum allatus est, ille mirari primum, mox concidere mente, postremo largo fletu ora rigare.

Tum missa Romam epistula se indignum, immeritum, imparem professus est. Quod tamen tantum abfuit ut arceret episcopatus honorem, ut potius Christi Vicarii consilia hac de re confirmaret.

Consecratus est igitur Episcopus die decimo septimo mensis Decembris, anno millesimo octingentesimo octogesimo quarto, Romae, in S. Apollinaris templo, ad Circum Agonalem.

Quas primum epistulas ad suum populum dedit, iis eadem proposita declarantur quae, cum in pagis Tombolo et Salzano esset, in rem iam

adduxerat; quiddam tamen eadem gravius et sanctius sonant ac redolent; ita scilicet ut Pauli Apostoli stilo scriptae esse videantur.

Sed antequam manus operi admoveret, quae rerum religiosarum condicio in Mantuana dioecesi esset penitus cognoscere instituit. Quae profecto eiusmodi erat ut de ea Pastoris animum necesse esset gravi tangi dolore. Nam doctrina caelestium veritatum misero casu neglecta; venerabile Dei nomen sacrilegis dictis violatum; sanctissima Ecclesiae Sacramenta nonnisi perraro recepta; sacra conibii lex debito honore non habita; non omnes infantes pueri aqua baptismi abluti; ipsum denique praeceptum de recipiendo tempore paschali Eucharistiae Sacramento non servatum.

Qui miser rerum status non modo Episcopi animum non fregit, sed eum ad constantiorem excitavit sollicitudinem. Ut par erat, primas suas cogitationes sacerdotibus impertiit, quos et se circum, ceu armatorum manum, collegit, et quacumque ratione iuvit.

Mox in sacrum Seminarium singulares curas contulit, quod quasi officinam sacerdotum ducebat praecipuamque futuri temporis fiduciam. Neque spe omnino frustratus est. Vix enim annus praeterierat, cum Seminarium Mantuanum reflorescere visum est.

Dies quoque indixit visendae ac perlustrandae universae dioecesi. Qua in re S. Caroli Borromaei simillimus fuit: quippe, remoto omni luxu parvoque contentus paratu, id unum summa cupiditate appetebat, ut suae dioecesis curiae in fide et caritate proficerent.

Post haec conventum sacerdotum celeberrimum, qui Synodus dicitur, egit habuitque. Magnum sane opus et negotium; ex quo utilitates maximae in Mantuanam dioecesim consecutae sunt, praesertim quod ad populi mores emendandos spectabat, pietatem fovendam, pravos libros prohibendos.

In omnibus vero et super omnia, quae agebat, triumphabat sincera suorum filiorum dilectio, maxime autem pauperum, egenorum, tenuium, derelictorum. Quibus liberalissime non modo affuit consilio, sed etiam pecunia, quamvis rerum omnium ipse laboraret inopia.

At erat a Deo statutum ut tanta virtutum operumque sanctorum lux ex editiore fulgeret christifidelibus candelabro. Atque re vera, cum anno millesimo octingentesimo nonagesimo tertio Venetiarum Patriarcha morte lumina clausisset, Iosephus Sarto dignus habitus est, qui in eius locum sufficeretur.

In cuius amplissimae Sedis simul ac possessionem venit, nulla facta mora labores cepit, qui ad excolendum creditum sibi agrum viderentur

aptiores. Cumque persuasum sibi haberet omnia mala ex ignoratione religiosarum rerum christianarumque veritatum Ecclesiae sanctae ingerari, numquam docens destitit; consecutusque est ut sacerdotes idem facerent, populi captui in disserendo se accommodantes, ne eorum ratio et doctrina esset ostentui, sed profectui et utilitati conduceret.

Haud secus ac Mantuae fecerat, heic etiam omnes suas curas in sacerdotes intendit inque pueros educandos, qui ad sacerdotalia munera divinitus vocati fuissent. Qui omnes ut maiore sive doctrina sive virtute niterent, studia, quae in sacro Seminario tradebantur, provehere coepit, quid nostrae aetatis tempora postularent optime videns. Quam ob rem novam omnino praescripsit studiorum rationem sive litteris tradendis sive disciplinis quae vel divina dogmata, vel sacras Scripturas, vel canonicum ius, vel rem moralem, historicam, socialem, oeconomicam spectarent: non minus de Ecclesia quam de civitate meritis.

Neque praetereundum videtur fuisse sanctissimum virum maxime assiduum in catholicorum hominum consociationibus promovendis; immo, facta catholicis viris facultate suffragia ferendi ad publica munera, quae esset sibi sententia hisce declaravit verbis: « operamini, orate, in suffragia ite ».

Illudque etiam dicere solebat: « Haud multis verbis, sed factis opus esse, sed tenacissima disciplina, oboedientia, modestia ».

Experrectissima ergo ac vigilantissima semper eius vitae actio fuit in omni operum genere, quae christianae rei existimaret profutura. Et quamvis tanta esset praeditus dignitate, tantisque esset curis distentus, tenuissimo tamen cultu vivere in deliciis habuit. « Incredibile dictu, aiebat, qui Mantuae semper pauper fuerim, egens hic ac perditus feresum ».

Sed longe excelsior Dei servum manebat longarum meta viarum.

Cum enim Leo XIII, placida morte quievisset, Iosephus Sarto die quae fuit quarta mensis Augusti, anno millesimo nongentesimo tertio, in eius locum electus est, sumpto Pii X cognomine.

Fuit huius Pontificis regnum operibus magnificum, negotiis insigne: in primis tamen certa praebuit suae sanctitatis argumenta: quippe qui in summo honorum fastigio collocatus, eiusmodi virtutum exempla ostendit, ut eius lux non lucernae sed solis instar effulgeret.

Qui ergo vitam huius Pontificis consideret, facile noverit ipsum, casto Christi amore devinctum, omnia quae in Dei laudem cederent prompto animo egisse.

Re enim vera, vivebat ille Christo eoque alebatur ceu palme vite, vel arbor pinguedine terrae. « Cum nobis loqueretur, ait quidam ex eius familiaribus, aliquid in eius verbis persentiebatur per quod suavis quaedam regiaque maiestas eluceret, hominem demonstrans Deo coniunctissimum eundemque tum in loquendo tum in agendo divino motum instinctu ».

Nec defuere qui animadverterent hunc Petri successorem sinceræ integritateque sanctitatis ostendisse speciem, quem, etiam divina actum virtute, omnia alte repetiisse, Deumque usquequaque consuluisse, cuius vices gereret in terris.

Quod ad eius fidem attinet, certa et intemerata. Nam vel ipsum intuitu patebat eum perpetuo esse in Dei cogitatione defixum, immo, dum hominibus loqueretur, non aliud pandisse putabatur quam quod ex abdito Numinis fonte magna fide hausisset.

Spe quoque nitebat: quam, in quibusvis rerum adiunctis, ita in Dei bonitate collocabat, veluti pueri spes omnes in matre ponere solent.

Caritas demum sanctissimi viri omnium Dei donorum dominatum habebat, eaque merito diademate ornabat. Nam tum Deum ante alios amabat, cum alios homines maiore quam seipsum dilectione prosequeretur. Deum enim suae virtutis exemplar et formam habebat, alios vero homines sacram Dei imaginem eiusque figuram. Qua de re eos omnes, sive bonos, sive malos, sive errore captos paterno complexu cingebat, tamquam filios carissimos, nullo omnino excepto.

Neque ab ipso, ad summum Pontificatum evecto, est sui gregis pars carior neglecta: pauperes scilicet, oppressi, miseri, in quos semper larga contulit munera. Sed quamvis mitis esset animo, cum ei in certamina ob rem christianam veniendum fuit, fortiter semper sapienterque fecit, et interdum etiam magnifice.

Qui statim atque omnis Christi gregis curam creditam habuit, hoc se praecipue mente versare consilium scripsit, ut « instauraret omnia in Christo »: ut omnia scilicet in Christum veluti in centrum redigeret.

Quod propositum et institutum non solum ex eius animo nasci videbatur, sed etiam e rerum asperitate qua tunc temporis Ecclesia sancta premebatur. Mortales enim, spreto Dei numine, seipsos eximia quasi religione colebant; unde caecus sui amor vigere, ius nullum. Oportebat igitur, omni abiecta impietate, iussa evangelica in pristinum restitui; sacras conubii leges servari, educari ad divina praecepta iuventutem.

Doctos quoque viros, ac praesertim sacerdotes, paterne numquam non monebat: ne crederent praedicatis ab hominibus doctrinis, neu com-

menticiis Philosophorum institutis pellicerentur: ea enim omnia cum rationalismo, qui diceretur, arma coniunxisse atque in assimilata scientia latere religionis perniciem.

Utpote qui humili loco natus esset pluresque annos in populi curatione esset versatus, non fuit nescius quae quantaque de re oeconomica apud populum agitarentur; nec eum latuit opifices operariosque vehementer concitari, quo humaniore modo cum ipsis ageretur iuraque sui laboris obtinerent.

Pro suis igitur viribus, proximi Decessoris sui instituta secutus, operari impendere non omittebat ut minutae plebis iura tueretur. Facere tamen non poterat quin cerneret graviores calamitates ex implis iis doctrinis populo oriri, quae recusato Dei numine, spreto omni religione ac negata mortalibus caelestis patriae spe, hominum societatem terrena tantum appetere iuebant.

Tum vero latae ab ipso sapientissimae normae aequissimaeque editae leges, quibus rei christianae temperatio maxima caperet incrementa. Tantaque patientia et constantia usus est in dicendo, scribendo, operando, ut si quid catholicae nationes profecerunt in rebus socialibus decernendis, minime dubitandum sit quin magnam partem eius sollicitudini id sit tribuendum.

Sed cum prorsus intellegeret, in tanto miseriarum cumulo, unum posse Christum hominum societatis lenire curas, eosdem homines voluit ad Christi mensam saepius convivas accedere. Posthabita idcirco severitatis, quae invaluerat, consuetudine, anno millesimo nongentesimo quinto decretum fecit de Eucharistico Sacramento crebrius a fidelibus sumendo; mox altero decreto augustissimi altaris Sacramenti usum aegrotis faciliorem dedit; tertiumque denique edidit decretum quo pueri a septimo aetatis anno Caelestis Panis alimento enutrirī sinebantur. Quod ipse divino quodam instinctu se fecisse testabatur. Tum, mirabile visu, innocentes pueri altaria saepire, afflicti iacentesque homines ad Christum advolare, eoque, quasi vena perennis aquae, dulci quadam voluptate saepissime frui.

Quā tamen coeptorum descriptione non omnia quae servus Dei perfecit continentur; nam, praeter exstructa multis locis Seminaria et Sedem conditam studiis biblicis provehendis, non modo christianas veritates impensius a sacerdotibus tradi voluit, et ea quae divini cultus splendorem ac sacra carmina attinerent christianum populum doceri iussit, sed etiam studia philosophiae ac theologiae sollicita cura provexit. Neque monere misit quae essent christianorum hominum erga

civitatem officia. Quapropter ea lege abrogata, qua catholici viri vebantur in suffragia ire, condiciones dixit, quibus eorum partibus liceret publicae rei administrationem participare.

Sed in mundum summae calamitatis malum ingruerat, quocum erat divinitus statutum ut finis vitae piissimi Pontificis quodammodo coniungeretur: acerbissimum dicimus bellum, cuius initium anno millesimo nongentesimo quarto decimo natum est.

Simul ac providit Pius X populis eiusmodi pestem ac perniciem imminere, quidquid experiri potuit ne conflictus excitaretur, est aggressus. Ast, eheu, frustra; resque in extremam recidit fortunam. Itaque christianorum familiae Pater amantissimus, tot iam fractus curis ac laboribus, dolorem ferre nequivit, a tanta, quae providebatur, ruinarum ac malorum mole susceptum. Ei igitur instabat suprema dies, quae fuit vicesima mensis Augusti. Pridie tamen, cum intellexisset mortem iamiam sibi impendere, Deumque sibi veluti propiorem sentiret, eidem vitam suam obtulit, placabile donum: « ut filii mei, ait, salvi fiant ». Post haec sanctissimo Iesu Corpore in viaticum reffectus est, ab eoque moriens dulcissimae vigorem gratiae hausit, a quo per totius vitae suae cursum altus atque enutritus fuerat.

Mox Christi imaginem cruci affixi compressis digitis iterum ac saepius saviatus est. Tandem, astantes cum respexisset, placidissime animam efflavit.

Cuius rei nuntio orbis terrarum permotus universus, filiique Ecclesiae in fletus proiecti.

Exsequiis translaticio more celebratis, defuncti corpus in hypogeum Petriani templi illatum fuit.

Cum vero post obitum venerabilis Servi Dei, eius fama in dies percrebrisset, sive ob praeclarissimam vivendi rationem, sive ob prodigia quae, eodem deprecante, a Deo ferebantur patrata, plures Purpurati Patres, sacrorum Antistites, Vicarii et Praefecti Apostolici, piaee consoziationes ac praesertim sodalicia ab Actione Catholica appellata, Studiorum Universitates innumerique Christi fideles impensis precibus hanc Sedem Apostolicam rogaverunt ut inclito illi christianae familiae Patri Beatorum Caelitum honores decernerentur.

Itaque auctoritate ordinaria in hac alma Urbe, et per rogatorias Litteras Venetiis, Mantuae ac Tarvisii, cum de sanctimoniae fama, tum de scriptis atque de liturgico cultu eidem non praestito investigationes sunt peractae. Quibus absolutis, iisque a S. Rituum Congregatione legi-

time probatis, omnibusque servatis de iure servandis, Nos ipsi, referente clm̃e Carolo S. R. E. Cardinale Salotti, Episcopo Praenestino, et eiusdem S. Congregationis Praefecto et Causae Ponente, die duodecimo mensis Februarii, anno millesimo nongentesimo quadragesimo tertio, decrevimus ut Causa de Servo Dei Pio X, Pont. Maximo, in Beatorum album ascribendo, institueretur.

Inita est igitur disceptatio de ipsius Dei famuli virtutibus, quas theologales, cardinales iisque adnexas vocant, quasque post accuratas investigationes probationesque, decreto dato ex Arce Gandulfi, prope Romam, *heroicum attigisse gradum* sollemniter ediximus.

Postquam vero in comitiis sive praeparatorio sive generali, coram Nobis habito, acta fuit quaestio de miraculis, quae venerabili illo Ecclesiae Pastore deprecante, a Deo effecta dicebantur, Nos die undecimo mensis Februarii anno millesimo nongentesimo quinquagesimo primo sacris operati decrevimus: *constare de duobus propositis miraculis, videlicet, de instantanea perfectaque sanatione cum Sororis Mariae Franciscae Deperras ab osteosarcomate sinistri femoris, tum Mariae Benedictae De Maria a maligno tumore in sinistra inferioris abdominis parte.* Quaerendum porro erat an virtutibus et duobus miraculis probatis, venerabilis Dei Servus ad Beatorum Caelitum honores tuto provehi posset. De qua re disputatum est in generalibus S. Rituum Congregationis comitiis, die vicesimo eiusdem mensis Februarii, in certa Vaticani Palatii aula coram Nobis habitis. Nos autem, certiores facti omnia ad iuris normam peracta fuisse, atque sententia audita Patrum Cardinalium, Officialium Praelatorum et Consultorum ipsius Congregationis, die quarto mensis Martii eodem anno ediximus: *Tuto procedi posse ad sollemnem eiusdem Venerabilis Servi Dei Beatificationem.*

Quam ob rem mane diei tertii mensis Iunii, eodem anno, huiusmodi Beatificationis sollemnia in Vaticana Basilica habita sunt; sub vespertas autem Nos ipsi ingentem fidelium multitudinem praesertim ex Veneto-rum regione in Petriano foro allocuti sumus.

Cum vero post decretos Pio X Beatorum Caelitum honores, eius cultus non parva cepisset incrementa, atque eo deprecante nova dicerentur a Deo facta miracula, dilectus Filius Albertus Parenti, O. S. B. Vallis Umbrosae, Causae Postulator, non paucas exhibuit supplices Litteras, quibus praesertim dilectus Filius Noster Henricus S. R. E. Cardinalis Pla et Deniel, Archiepiscopus Toletanus, plures Hispaniae Praesules atque ipse Hispanicae Nationis Moderator, ab hac Apostolica Sede effla-

gitabant ut, Causa iterum instituta, disquireretur de Sanctorum Caelitum honoribus Beato Pio X decernendis.

Quibus Nos libenter annuentes, die vicesimo quarto mensis Novembris, anno millesimo nongentesimo quinquagesimo primo, in hanc rem decretum fecimus.

Duo interea miracula S. Rituum Congregationi proposita sunt. Quorum primum, Neapoli, anno millesimo nongentesimo quinquagesimo primo effectum, sic breviter narratur: Franciscus Belsani, Advocatus, ob gravem pulmonum morbum, cuius exitus a medicis infaustus fuerat edictus, ad extremum vitae periculum venerat. Incassum curationibus cedentibus, Beato Pio X preces infirmus, eius uxor aliique adhibuerunt, appositis supra aegrotantis pectus imagine floribusque ex ipsius sepulcro elatis. Die autem vicesimo quinto Augusti aegrotus, qui morbo adhuc gravissimo exagitabatur, ut medicus in actione testatus est, noctu repente se sanatum sensit. Quod paucis post horis idem medicus confirmavit. Prius duo periti ex officio, deinde medicorum Collegium S. Rituum Congregationis plene inter se consenserunt sive de diagnosi pulmonaris abscessus foetidi, sive de gravissima prognosi, sive de subita, perfecta ac perseveranti sanatione praeter naturae leges.

Alterum miraculum, Panormi, anno millesimo nongentesimo quinquagesimo secundo effectum, ita narratur: Maria Ludovica Scorcia, Filia, uti dicunt, Caritatis a S. Vincentio Paulano, gravi meningo-encephalomyelitis a neurotropo viro orta laborabat. Quem morbum omnino organicum medici declaraverunt. Vel a morbi initio Beati Pii X opem sive Sorores sive ipsa infirma per novendiales preces imploraverunt. Nocte diei quartidecimi mensis Februarii anno millesimo nongentesimo quinquagesimo secundo Soror Maria Ludovica placidum cepit somnum. Summo mane, viribus receptis, perfecteque sanata, a lecto surgit, ad Sacellum, Sororibus mirantibus, se confert, cibos cum ceteris sumit. Eodem mane medicus sanationem recognovit. Ipsumque medicorum S. Rituum Congregationis Collegium diagnosim ac prognosim confirmavit atque sanationem perfectam, subitam, perseverantem naturaeque vires excedentem edixit.

De his miris sanationibus die vicesimo septimo Octobris, anno millesimo nongentesimo quinquagesimo tertio, in praeparatorio S. Rituum Congregationis conventu, Consultores sua suffragia tulerunt. Dein, in generali eiusdem Congregationis conventu die decimo septimo Novembris ipsius anni, in certa Palatii Vaticani aula coram Nobis coacto,

venerabilis Frater Noster Clemens Episcopus Veliternus, S. R. E. Cardinalis Micara, Causae Ponens seu Relator, hoc disceptandum proposuit: *An et de quibus miraculis, post indultam Beato Pio X ab Apostolica Sede venerationem, constet in casu et ad effectum de quo agitur.* Omnes autem qui aderant Patres Cardinales, Officiales Praelati, Patresque Consultores, datis suffragiis, duas sanationes miraculo tribuendas esse se opinari ostenderunt. Nos vero ad Nostrum proferendum iudicium cunctandum esse censuimus. Die autem decimo septimo Ianuarii, hoc anno millesimo nongentesimo quinquagesimo quarto, ad Nos arcessitis venerabili Fratrem Nostro Clemente S. R. E. Cardinale Micara, Causae Ponente seu Relatore, dilecto Filio Nostro Caietano titulo S. Caeciliae S. R. E. Presbytero Cardinale Cicognani, S. Rituum Congregationis Praefecto, atque venerabili Fratrem Alfonso Carinci, Archiepiscopo titulo Seleuciensi in Isauria, eiusdem Congregationis a Secretis, et dilecto Filio Salvatore Natucci, Fidei Promotore Generali, sacris operati, sollemniter ediximus: *Constare de instantanea perfectaue sanatione cum Francisci Belsani a letali abscessu pulmonari foetido, tum Sororis Mariae Ludovicae Scorcia a gravi meningo-encephalomyelite a viro neurotropro, Beato Pio X intercedente.*

Quod decretum publici iuris fieri et in acta S. Rituum Congregationis referri mandavimus.

Quibus expletis Nos S. R. E. Cardinalium, S. Rituum Congregationis Officialium, Praelatorum et Consultorum vota scripto relata confirman-tes, die secunda mensis Aprilis decreto ediximus: *Tuto procedi posse ad sollemnem Beati Pii X Canonizationem.*

Considerantes vero de re gravissima agi, Consistorium indiximus in diem vicesimum mensis Maii, hoc anno, ut in eo Patrum Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum, Episcoporum et Abbatum «nullius», Consistorii die in Urbe futurorum, sententiam exquireremus de Canonizatione Pii X, Pontificis et Confessoris; Petri Aloisi Chanel, Martyris Sodalitatis a Maria; Gasparis Del Bufalo, Confessoris, Auctoris Congregationis Missionariorum a Pretiosissimo Sanguine; et Beatae Mariae Crucifixae Di Rosa, Virginis, Legiferae Matris Instituti Ancillarum a Caritate.

Ante statutum autem diem, iussimus ut ad eos qui Consistorio essent interfuturi, commentaria mitterentur de vita, virtutibus, miraculis, et de Causis singulorum Beatorum, de quorum mentionem fecimus, ut, re plane cognita, sententia ferri posset.

Quod Consistorium die, quem diximus, vicesimo huius mensis in certa Vaticani Palatii aula celebratum est; in quo postquam Nos, brevi oratione astantes allocuti sumus, dilectus Filius Noster S. R. E. Cardinalis Cicognani ostendit aequum esse ut Beatorum illorum et Beatae illius memoria summis consecraretur honoribus; atque a Nobis postulavit ut ad optatissimum Canonizationis ritum quam primum deveniremus.

Quibus peractis, Nos astantes Cardinales et sacrorum Antistites rogavimus ut quid de propositis Causis sentirent singuli Nobis significarent.

Omnium ergo suffragiis exceptis, laeto animo didicimus ab iis concordi sententia Beatos illos ac Beatam illam plane dignos aestimari qui fulgido Sanctorum diademate decorarentur. Nos propterea singulorum Beatorum Canonizationi diem statuimus: Beati scilicet Pii X diem undetricesimum mensis Maii; aliorum vero quinque Beatorum quos memoravimus, diem duodecimum mensis Iunii, hoc anno.

Cum vero provideremus ingentes Christifidelium multitudines ex omnibus orbis terrarum regionibus in hanc almam Urbem venturas esse, ut huic triumpho interessent, Nos, ne longe maior illorum pars religiosa caeremonia privaretur, sollemnem ritum ipsum vespere illius diei, in Petriano foro, fieri, postero autem die in eadem Basilica sacra peragi in novensilium Sanctorum honorem statuuisse renuntiavimus.

Interea astantes Purpuratos Patres et sacrorum Antistites atque universos Christifideles rogavimus ut suas Nostris precibus adiungere vellet, ut fausta ac salutaria, quae iam praestolabamur, catholicae rei obvenirent.

De hisce omnibus ut iuridice conficerent acta Protonotariis Apostolicis mandavimus.

Cum autem praestituta dies illuxit, cuncti saecularis et regularis cleri ordines, plurimi Romanae Curiae Praelati et Officiales, non pauci Abbates, plures sacrorum Antistites, atque amplissimum Patrum Cardinalium Collegium in Vaticanum Palatium convenerunt. Quibus omnibus supplicantium ritu procedentibus ac preces Caelestium Curiae admoventibus, hymnumque « Ave, Maris stella » praecincentibus, Nos ipsi, e sacello Sixtino exeuntes, hora sexta post meridiem in Petrianae Basilicae forum, maxima fidelium ex universo paene terrarum orbe multitudine stipatum, descendimus et ad Solium Nostrum, ante maiorem eiusdem Basilicae portam iam collocatum, perreximus.

Tunc, praestita Nobis ab astantibus Cardinalibus oboedientia, dilectus Filius Noster Caietanus S. R. E. Cardinalis Cicognani, perorante dilecto Filio Aloisio Philippo Re, Consistorialis Aulae Advocato, *instante*, in-

stantius, instantissime postulavit ut Nos Beatum Pium summis Sanctorum honoribus decoraremus. Cui Consistoriali Advocato per dilectum Filium Antonium Bacci, ab Epistulis ad Principes, respondimus iam in eo esse ut Nos postulationi concederemus.

Hymnum itaque « Veni, Creator Spiritus » cum confertissima fidelium turba canentes, a divino Paraclito imploravimus ut superni luminis copia magis magisque menti Nostrae coruscaret. Dein in divi Petri cathedra sedentes, uti supremus universae Christi Ecclesiae Magister, sollemniter pronuntiavimus: « *Ad honorem Sanctae et Individuae Trinitatis, ad exaltationem Fidei Catholicae et Christianae Religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Iesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra, matura deliberatione praehabita et divina ope saepius implorata, ac de venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum, et Episcoporum in Urbe existentium consilio, Beatum Pium Papam X Sanctum esse decernimus et definimus ac Sanctorum catalogo ascribimus, statuentes illius memoriam quolibet anno, die eius natali, nempe vicesima Augusti, inter Sanctos Pontifices et Confessores pia devotione recoli debere. In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti. Amen.*

Qua formula prolata, precibus annuentes eiusdem Cardinalis Ciconiani, per eundem Advocatum Consistorialem Nobis oblatis, hasce Decretales sub plumbo Litteras confici et expediri iussimus, praesentibus vero Protonotariis Apostolicis ut de hac Canonizatione publicum conficerent instrumentum mandavimus.

Deinde, postquam sermonem de novensilis Sancti virtutibus habuimus, ut gratias omnipotenti Deo ageremus, hymnum « Te Deum laudamus » cum astantibus cecinimus, atque Sancti Pii X patrocinium primi invocavimus.

Mane vero huius diei, venerabilis Frater Noster Eugenius, Episcopus Suburbicarius Ostiensis ac Portuensis et S. Rufinae, S. R. E. Cardinalis Tisserant, S. Collegii Decanus, in Petriana Basilica, magnifice exornata, divinum sacrificium ad aram maximam pontificali ritu litavit, et Nos e Solio Nostro adfuimus praesentes.

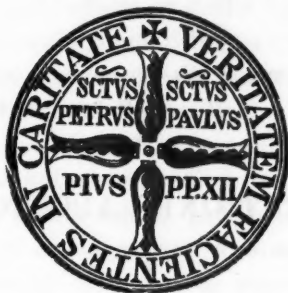
Omnibus itaque, quae inspicienda erant, bene perpensis, certa scientia ac de Nostrae apostolicae potestatis plenitudine, quae supra memoravimus confirmamus, roboramus, atque iterum statuimus, decernimus atque universae Christi Ecclesiae denuntiamus, mandantes ut harum Litterarum exemplis vel excerptis, etiam typis impressis, manu tamen alicuius apostolici tabellionis subscriptis et sigillo munitis, eadem pro-

sus tribuatur fides, quae iisdem hisce Nostris Litteris haberetur, si ostenderentur.

Nemini autem iis quae per has Litteras Nostras statuimus, obniti liceat. Quod si quis temere ausus fuerit, indignationem omnipotentis Dei et Sanctorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit esse moturum.

Datum Romae, apud S. Petrum, die tricesimo mensis Maii, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo quarto, Pontificatus Nostri sexto decimo.

Ego PIUS, Catholicae Ecclesiae Episcopus

✠ Ego EUGENIUS Episcopus Ostiensis ac Portuensis et S. Rufinae Cardinalis TISSERANT, Sacri Collegii Decanus.

✠ Ego CLEMENS Episcopus Veliternus Cardinalis MICARA.

✠ Ego IOSEPH Episcopus Albanensis Cardinalis PIZZARDO.

✠ Ego BENEDICTUS Episcopus Praenestinus Cardinalis ALOISI MASELLA.

✠ Ego Fr. ADEODATUS IOANNES Episcopus Sabinensis et Mandelensis Cardinalis PIAZZA.

✠ Ego FRIDERICUS Episcopus Tusculanus Cardinalis TEDESCHINI, Datarius Sanctitatis Suae.

Ego ALEXANDER titulo S. Mariae in Cosmedin Presbyter Cardinalis VERDE.

Ego PETRUS titulo S. Crucis in Hierusalem Presbyter Cardinalis FUMASONI BIONDI.

Ego CELSUS titulo Ss. Nerei et Achillei Presbyter Cardinalis COSTANTINI, S. R. E. Cancellarius.

Ego CAIETANUS titulo S. Caeciliae Presbyter Cardinalis CICOGNANI.

Ego VALERIUS titulo S. Silvestri in Capite Presbyter Cardinalis VALERI.

Ego PETRUS titulo S. Praxedis Presbyter Cardinalis CIRIACI.

Ego NICOLAUS S. Nicolai in Carcere Tulliano Protodiaconus Cardinalis
CANALI, Paenitentiaris Maior.

Ego IOANNES S. Georgii in Velo aureo Diaconus Cardinalis MERCATI.

Ego ALAPHRIDUS S. Mariae in Domnica Diaconus Cardinalis OTTAVIANI.

CELSUS Card. COSTANTINI

S. R. E. Cancellarius

CAIETANUS Card. CICOGNANI

S. Rituum Congregationis Praefectus

Hamletus Tondini

Apostolicam Cancellariam Regens

† Alfonsus Carinci, Archiep. tit. Seleuc., *Decanus Prot. Apost.*
Franciscus Hannibal Ferretti, *Prot. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

Expedita die XXIX Oct. anno Pontif. XVI.

In Canc. Ap. Tab., vol. LXXXVIII, n. 68.

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

I

BEIRENSIS

(QUELIMANENSIS)

DETRACTA A BEIRENSI DIOECESI QUADAM REGIONE, NOVA DIOECESIS CONSTITUITUR, « QUELIMANENSIS » APPELLANDA.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Quandoquidem Christus e caelorum immensitate venit in terram ut egenis hominibus aeternae veritatis lumen ostenderet in iisque caritatis ignem accenderet, Nos, qui eius voluntate et iussu christianorum gregi praesidemus, hoc unum volumus in animo: ut, videlicet, quam aptissime potest, haec miserentis Dei dona cum omnibus gentibus communicemus. Cum igitur venerabilis Frater Fernandus Cento, Archiepiscopus titulo Seleuciensis Pierius idemque Apostolicus Nuntius in Republica Lusitana, iuxta sollemnes Conventiones inter Apostolicam Sedem et Lusitaniam anno millesimo nongentesimo quadragesimo, die septimo mensis Maii initas et die primo mensis Iunii eiusdem anni ratas habitas, ab hac Apostolica Sede postulaverit ut partito territorio Beirensis Ecclesiae nova dioecesis erigeretur, Nos id arbitantes in bonum eorum

esse cessurum, qui regionem incolunt, adhibitas preces admittendas esse censemus. Post ergo auditos dilectum Filium Nostrum Theodosium Clementem S. R. E. Cardinalem de Gouveia, Archiepiscopum civitatis « Lourenço Marques »; itemque venerabilem Fratrem Sebastianum Soares de Resende, Episcopum Beirensem; post rem magna, qua opus erat, diligentia consideratam, eorum consensum supplentes qui aliquid iuris in hoc negotio habeant vel se putent habere, de apostolica Nostra potestate, haec quae sequuntur, decernimus ac iubemus. A dioecesi Beirensi id territorii separamus quod per vulgus « Zambesia » cognominatur; quod in novae dioecesis formam redigimus, *Quelimanensis* nuncupandae, iisdemque finibus terminandae ac civilis regio « Zambesia ». Huius Ecclesiae Sedem in urbe, quae populari lingua « Quelimane » appellatur, constituimus, cathedram vero episcopalis potestatis collocabit sacrorum Antistes in templo a Nativitate Beatae Mariae Virginis, cui propterea dignitatem cathedralis templi conferimus, datis scilicet honoribus, iuribus, privilegiis, quae huiusmodi aedium sunt propria, et oneribus iniunctis quae templis cedere solent, pari honore condecoratis. Quae iura et obligationes ad huius quoque dioecesis Praesules pertinere volumus. Quam condidimus Ecclesiam ea metropolitanae archidioecesi de Lourenço Marques erit subiecta seu suffraganea; itidem Quelimanenses Episcopi erunt ad normam iuris Archiepiscopo huius Sedis obnoxii. Mensam episcopalem, quam dicunt, sive pecunia constituet a civili potestate assignata; sive christiani populi oblatae res, sive emolumenta Curiae; sive denique bonorum pars, quae e divisis possessionibus dioecesis Beirensis huic Ecclesiae contingit, iuxta canonem 1500 Codicis Iuris Canonici. Quo autem maiore caeremoniarum splendore Deo optimo maximo cultus tribuatur atque Episcopus electorum sacerdotum coetu in gravioribus negotiis iuvare possit, volumus ut in Quelimanensi dioecesi Canonicorum Collegium condatur ad normam aliarum sub plumbio Litterarum edendarum. Quousque tamen res perficiatur, indulgemus ut Canonicorum loco Consultores dioecesani deligantur. Regimen et administratio novae dioecesis, item electio Vicarii Capitularis seu Administratoris, Sede vacante, iura denique et onera cleri et populi, aliaque huiusmodi, Codice Iuris Canonici omnino regantur. Clerici tamen, erecta Quelimanensi dioecesi, illi Ecclesiae censeantur ascripti in cuius territorio legitime degant. Magna sollicitudine curet Episcopus, cui recens Ecclesia regenda creditur, ut seminarium saltem elementarium in ipsa aedificetur, excipiendis bonae spei pueris, iisque ad sacerdotium educandis, iuxta normas iuris communis et regulas a

S. Congregatione de Seminariis et Studiorum Universitatibus editas. Quod vero attinet ad acta et documenta quae novam dioecesim quoquo modo respiciant, ubi primum liceat, ad Quelimanensem Curiam mittantur, in cuius tabulario religiose asserventur. Quae his Litteris mandavimus, exsequenda curabit venerabilis Frater Fernandus Cento, quem memoravimus; eique omnes potestates agenda rei tribuimus, quas poterit etiam subdelegare cuilibet viro ecclesiastica insignito dignitate. Idem venerabilis Frater onus habebit exacti negotii documenta exarare eaque, sinceris exemplis, ad S. Congregationem Consistorialem transmittere. Quodsi eo tempore quo hae Litterae ad effectum erunt deducendae, alius Nuntiaturae Lusitanae praeerit, hic mandata persequetur per se ipse vel per alium.

Has vero Litteras nunc et in posterum efficaces esse et fore volumus; ita quidem ut quae per eas decreta sunt ab iis quorum res est religiose serventur, atque igitur vim suam obtineant. Quarum Litterarum efficacitati nulla, cuiusvis generis, contraria praescripta officere poterunt, cum per has Litteras iisdem derogemus omnibus. Quapropter si quis, quavis praeditus auctoritate, sive sciens sive insciens contra egerit ac Nos ediximus, id prorsus irritum atque inane haberi iubemus. Nemini praeterea haec voluntatis Nostrae documenta vel scindere vel corrumpere liceat; quin immo harum Litterarum exemplis et locis, sive typis impressis sive manu exaratis, quae sigillum viri praeferant in ecclesiastica dignitate constituti simulque ab aliquo publico tabellione sint subscripta, eadem omnino habenda erit fides, quae hisce haberetur, si ostenderentur. Quae Nostra decreta in universum si quis vel spreverit vel quoquo modo detrectaverit, sciat se poenas esse subiturum iis iure statutas, qui Summorum Pontificum iussa non fecerint.

Datum ex Arce Gandulfi, prope Romam, die sexto mensis Octobris, anno Domini millesimo nongentesimo quiquagesimo quarto, Pontificatus Nostri sexto decimo.

CELSUS Card. COSTANTINI

S. R. E. Cancellarius

✠ Fr. ADEODATUS I. Card. PIAZZA

S. Congr. Consistorialis a Secretis

Hamletus Tondini

Apostolicam Cancellariam Regens

† Alfonsus Carinci, Archiep. tit. Seleuc., *Decanus Proton. Apost.*
Franciscus Hannibal Ferretti, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Apost. tab., vol. LXXXIX, n. 46.

II

OVETENSIS

DIOECESIS OVETENSIS, IN HISPANIA, AD GRADUM ARCHIDIOECESIS EVEHITUR;
EAQUE, NONNULLIS DIOECESIBUS ADIUNCTIS, IN NOVAE PROVINCIAE ECCLE-
SIASTICAE FORMAM REDIGITUR.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Cum et Nobis, quemadmodum et beato Petro Apostolo, immensa Dei bonitate mandatum sit ut universi gregis christianorum curam habeamus, ideo quicquid christiani populi progressui conducere videatur, id Nobis admodum cordi est. Quandoquidem ergo venerabilis Frater Hildebrandus Antoniutti, Archiepiscopus titulo Synnadensis, in Phrygia, idemque in Hispania Apostolicus Nuntius, ab hac Romana Sede postulaverit ut episcopalis Ecclesia Ovetensis ad metropolitanae Sedis gradum evehere-
tur, novaque fieret in regione vulgo *Asturiæ* provincia ecclesiastica: id enim magna eius terrae genti commoda et utilitates esse laturum; Nos post rem attentissimo animi studio consideratam, admotae petitioni concedendum esse arbitramur. Unde, audito dilecto Filio Nostro Fernando S. R. E. Cardinale Quiroga et Palacios, Archiepiscopo Compostellano auditisque venerabilibus Fratribus: Luciano Pérez Platero, Archiepiscopo Burgensi; Iosepho Garcia et Goldáraz, Archiepiscopo Vallisoletano; Iesu Mérida Pérez, Episcopo Asturicensi; Aloisio Almarcha Hernández, Episcopo Legionensi; et Iosepho Eguino Trecu, Episcopo Santanderiensi; eorum insuper consensum supplentes qui aliquod ius vel habeant vel sese habere hoc in negotio putent; de Nostra summa et apostolica potestate, haec quae sequuntur statuimus et iubemus, iuxta sollemnes conventiones inter hanc Apostolicam Sedem et Hispaniam die vicesimo septimo mensis Augusti, anno millesimo nongentesimo quinquagesimo tertio. Ovetensem Sedem per has Litteras ab archidioecesis Compostellanae iure subtrahimus, eamque ad dignitatem archiepiscopalis metropolitanae Ecclesiae evehimus; cui iura, honores, potestates tribuimus quae paris decoris Ecclesiis concedi solent, ad normam iuris communis. Ovetensem sacrorum Antistitem Archiepiscopi Metropolitae honore insignimus, datis item per has Litteras iuribus et privilegiis quibus ornantur ceteri per terrarum

orbem Praesules Metropolitae. Volumus tamen ut ipse iisdem quoque obligationibus oneretur quibus tam eximia dignitas iure obstringi solet. Dioeceses praeterea Legionensem et Santanderiensem earumque Episcopos a Metropolitae Burgensis, dioecesim vero Asturicensem eiusque Episcopos a Metropolitae Vallisoletani iure eximimus. Quos omnes, sive Sedes scilicet sive Episcopos, metropolitanae Sedi Ovetensi eiusque Archiepiscopo subicimus. Ita nova provincia ecclesiastica Ovetensis his constabit Ecclesiis: archidioecesi eiusdem nominis, et suffraganeis dioecesibus: Asturicensi, Legionensi et Santanderiensi. Huic novae provinciae ecclesiasticae regendae et gubernandae venerabilem Fratrem Franciscum Xaverium Lauzurica et Torralba praeponimus, adhuc ipsius Ovetensis Ecclesiae Episcopum, quem perillustis ac valde honorabilis Vir Franciscus Franco et Bahamonde, supremus Nationis Hispanicae Moderator, iuxta pacta et conventa die septimo mensis Iunii anno millesimo nongentesimo quadragésimo primo inita inter S. Sedem et Hispaniam, Nobis rite praesentavit, quemque Nos de apostolica Nostra potestate ad archiepiscopalem et metropolitanam dignitatem evehimus. Ei vero, tanto honore aucto, debita iura et privilegia concedimus, inter quae ius Crucem ante se ferendi et pallio utendi, in territorio suae dicionis, postquam tamen illud in publico consistorio expostulaverit et obtinuerit. Quae his Litteris mandavimus exsequenda curabit venerabilis Frater Hildebrandus Antoniutti, quem memoravimus, cui omnes potestates agenda rei facimus, subdelegandas, si opus fuerit, cuilibet viro in ecclesiastica dignitate constituto. Cum vero negotium confectum fuerit, idem venerabilis Frater documenta exaranda curabit eorumque sincera exempla ad S. Congregationem Consistorialem quam primum mittenda. Quod si, cum res ad exitum deduci debet, alius Nuntii munere fungetur, ipsi quae iussimus oneri erunt.

Has vero Litteras nunc et in posterum efficaces esse et fore volumus; ita quidem ut quae per eas decreta sunt ab iis quorum res est religiose serventur, atque igitur vim suam obtineant. Quarum Litterarum efficacitati nulla, cuiusvis generis, contraria praescripta officere poterunt, cum per has Litteras iisdem derogemus omnibus. Quapropter si quis, quavis praeditus auctoritate, sive sciens sive insciens contra egerit ac Nos ediximus, id prorsus irritum atque inane haberi iubemus. Nemini praeterea haec voluntatis Nostrae documenta vel scindere vel corrumpere liceat; quin immo harum Litterarum exemplis et locis, sive typis impressis sive manu exaratis, quae sigillum viri praeferant in ecclesiastica dignitate constituti simulque ab aliquo publico tabellione sint subscripta, eadem

omnino habenda erit fides, quae hisce haberetur, si ostenderentur. Quae Nostra decreta in universum si quis vel spreverit vel quoquo modo detrectaverit, sciat se poenas esse subituras iis iure statutas, qui Summorum Pontificum iussa non fecerint.

Datum ex Arce Gandulfi, prope Romam, die vicesimo septimo mensis Octobris, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo quarto, Pontificatus Nostri sexto decimo.

CELSUS Card. COSTANTINI
S. R. E. Cancellarius

✠ Fr. ADEODATUS I. Card. PIAZZA
S. Congr. Consistorialis a Secretis

Hamletus Tondini

Apostolicam Cancellariam Regens

Franciscus Hannibal Ferretti, *Proton. Apost.*
Albertus Serafini, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

In Canc. Op. tab., vol. LXXXIX, n. 65.

III

S. ANNAE POCATIERENSIS

IN CATHEDRALI TEMPLO ECCLESIAE S. ANNAE POCATIERENSIS CANONICORUM COLLEGIUM CONSTITUITUR.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Cum S. Annae Pocatierensis sollers Episcopus ab hac poposcerit Apostolica Sede ut in sua dioecesi Canonicorum Collegium constitueretur, Nobis idcirco, qui universam hominum familiam superno numine regendam suscepimus, haec postulatio gratissima atque accepta fuit: comperit enim habemus per istiusmodi virorum coetus et priscam sacrorum rituum venustissimamque augeri dignitatem et ipsorum Praesulum graves ingentesque minui labores. Audita igitur sententia venerabilis Fratris Ioannis Panico, Archiepiscopi titulo Iustinianensis et in Canadia Apostolici Delegati, de consilio S. Congregationis Consistorialis, quae hanc rem valde dioecesis condicioni opportunam iudicavit, paterno animo datis assentimur precibus. Quam ob causam, eorum consensu suppleto

qui in hoc negotio aliquod habeant ius vel se habere praesumant, re attente considerata ac certa denique scientia eorum quae acturi sumus, de apostolica Nostra potestate haec quae sequuntur decernimus atque iubemus. In dioecesis S. Annae Pocatierensis cathedrali templo Canoniorum Collegium erigimus, quod ex una constabit Dignitate, ex Decano scilicet vel ex Archidiacono, atque ex novem Canonicis, quorum alteri munus Theologi, alteri vero, si fieri potest, munus Praefecti admissis paenitentium expiandis assignetur. Quae Dignitas quique Canonatus, etiamsi primum tribuantur, ad iuris communis normam concedendi sunt. Quoad usque vero sive Dignitas sive Canonatus congruo beneficio donari non poterunt, libenter concedimus ut iis etiam sacerdotibus tribuantur, qui alio iam fruuntur beneficio, etiam cum animorum curatione coniuncto. Iidem Canonici his diebus divina facient officia, dummodo cum dominico die non concurrant: sollemnibus videlicet S. Ioseph, Sponsi B. Mariae Virginis, S. Marci Evangelistae, SS. Apostolorum Petri et Pauli, S. Annae B. M. V. Matris, cui cathedrales aedes sunt sacrae, B. Mariae Virginis caelo receptae, S. Matthaei Apostoli et Evangelistae. Quandoquidem autem haud parum decet eos viros, qui in Episcopi consilium amplumque quasi senatum asciscuntur, propriis condecorari insignibus, quibus super ceteros emineant, volumus ut Ecclesiae S. Annae Pocatierensis Canonici, intra fines tantum suae dioecesis et in sacris sui Collegii ritibus, nigram induant vestem talarem cum fimbriis violacei coloris, lineum amiculum manicatum, quod rochetum vocant, mozetam violacei coloris atque biretum violaceo flocculo ornatum. Iisdem praeterea Canonicis anulum gestandi libentes facultatem facimus. Volumus vero ut capitulares, quas vocant, leges sive ad iuris communis normam, sive ad Nostra iussa, hisce Litteris descripta, quam primum condantur; quas item Episcopus sanciet et Canonici religiose accipient. Quod autem ad cetera attinet officia et onera, iura ac privilegia, quae ad eiusdem dignitatis Canoniorum Collegia spectant, iuris communis fideliter serventur normae. Decernimus denique ut simul atque erectum Canoniorum fuerit Collegium, dioecessani Consultores, ut aequum est, a suo munere cessent. Quae omnia hisce Litteris Nostris mandavimus, ea exsequenda curabit venerabilis Frater Ioannes Panico, quem supra diximus, vel ille qui eo tempore quo haec decreta ad rem adducentur, Apostolicae in Canadia praeerit Delegationi; cui omnes potestates rei perficiendae facimus, quae alii etiam viro poterunt subdelegari, dummodo in ecclesiastica constituto dignitate, atque onus iniungimus confectum negotium in acta referendi eorumque fide

digna exempla ad S. Congregationem Consistorialem quam primum mittendi.

Has vero Litteras nunc et in posterum efficaces esse et fore volumus; ita quidem ut quae per eas decreta sunt ab iis quorum res est religiose serventur, atque igitur vim suam obtineant. Quarum Litterarum efficacitati nulla, cuiusvis generis, contraria praescripta officere poterunt, cum per has Litteras iisdem derogemus omnibus. Quapropter si quis, quavis praeditus auctoritate, sive sciens sive insciens contra egerit ac Nos ediximus, id prorsus irritum atque inane haberi iubemus. Nemini praeterea haec voluntatis Nostrae documenta vel scindere vel corrumpere liceat; quin immo harum Litterarum exemplis et locis, sive typis impressis sive manu exaratis, quae sigillum viri praeferant in ecclesiastica dignitate constituti simulque ab aliquo publico tabellione sint subscripta, eadem omnino habenda erit fides, quae hisce haberetur, si ostenderentur. Quae Nostra decreta in universum si quis vel spreverit vel quoquo modo detrectaverit, sciat se poenas esse subiturum iis iure statutas, qui Summorum Pontificum iussa non fecerint.

Datum ex Arce Gandulfi, prope Romam, die duodecimo mensis Novembris, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo quarto, Pontificatus Nostri sexto decimo.

CELSUS Card. COSTANTINI

S. R. E. Cancellarius

✠ Fr. ADEODATUS I. Card. PIAZZA

S. Congr. Consistorialis a Secretis

Hamletus Tondini

Apostolicam Cancellariam Regens

Franciscus Hannibal Ferretti, *Proton. Apost.*

Albertus Serafini, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

In Canc. Ap. tab., vol. LXXXIX, n. 66.

IV

CARTHAGINENSIS IN COLUMBIA - S. GEORGII
(MONTERIENSIS)

AB ARCHIDIOECESI CARTHAGINENSI IN COLUMBIA ET AB APOSTOLICO VICARIATU
S. GEORGII QUAEDAM REGIO SEPARATUR, QUAE IN NOVAE DIOECESIS FORMAM
REDIGITUR, « MONTERIENSIS » APPELLANDAE.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Quoniam Christus Iesus e serenis caeli plagis hasce descendit in terras ut homines, « in tenebris et in umbra mortis » sedentes, vocaret in admirabile lumen suum, Nos qui eius vices licet immeriti gerimus, insomni labore contendimus ut fulgentem supernae gratiae splendorem cum omnibus populis ac gentibus communicemus. Cum igitur venerabilis Frater Paulus Bertoli, Archiepiscopus titulo Nicómediensis et in Columbia Apostolicus Nuntius, ab hac postulaverit Romana Sede ut, disiunctis sive e perampla Carthaginensi in Columbia archidioecesi sive ex Apostolico S. Georgii Vicariatu partibus quibusdam, nova erigeretur dioecesis, laetissimo animo huiusmodi precibus concedendum censemus, bona scilicet spe fore ut christianum nomen latis hisce in oris aptius uberiusque proficiat in dies. Explorato propterea quid de hac re sentiat dilectus Filius Noster Petrus S. R. E. Cardinalis Fumasoni Biondi, S. Congregationis Fidei Propagandae Praefectus; audita pariter sententia venerabilium Fratrum Nostrorum Ignatii López Umaña, Archiepiscopi Carthaginensis in Columbia, atque Francisci Santos Domingo, Episcopi titulo Thebani in Phthiotide et Apostolici Vicarii S. Georgii; consensu eorum suppleto, qui in hoc negotio aliquod habeant ius vel se putent habere; post rem pariter attentissime consideratam; certa ideo scientia eorum quae acturi sumus, de apostolica Nostra potestate haec quae sequuntur decernimus. Ab archidioecesi Carthaginensi in Columbia atque a Vicariatu Apostolico S. Georgii ea separamus territoria, quae ad civilem pertinent circumscriptionem vulgo « Departamento de Córdoba », excepta tamen eiusdem circumscriptionis parte, in qua fluvius scatet cui nomen apud populum « San Jorge »; e quibus excerptis territoriis novam erigimus dioecesim, *Monteriensem* ab urbe « Montería » appellandam. Quae nova dioecesis iisdem terminabitur finibus atque eadem circumscriptio « Departamento

de Córdoba », praeter quam ad orientem ubi, ab oppido « Caño Prieto », limes recta procedit usque ad locum vulgo « Cerro Murucujú », et inde per iuga montium, qui cursus dividunt fluminum vulgo « Sinú » et « San Jorge », communem limitem ad meridiem attingit civilium circumscriptionum, quas populus appellat « Córdoba » et « Antioquia ». Monteriensis dioecesis metropolitanae Sedi Carthaginensi in Columbia erit suffraganea, cuius Metropolitanis Archiepiscopis Praesules Monterienses subicientur. Qui Episcopi sedem ac domicilium in urbe habebunt vulgo « Montería », quam his Litteris Nostris in civitatis episcopalis gradum perducimus; cathedram vero in curiali aede collocabunt S. Hieronymo, Confessori Ecclesiaeque Doctori, atque S. Nazarethanae Familiae, ex S. Rituum Congregationis nuper edito Decreto, sacra, cui igitur, ad cathedralis templi dignitatem provectae, omnia tribuimus iura ac privilegia quae ceterarum cathedralium aedium sunt propria. Eadem pariter dioecesis eiusque Praesules iisdem iuribus honoribusque fruuntur, quibus omnes ornantur per terrarum orbem dioeceses earumque Praesules; at iisdem oneribus tenebuntur. Episcopalis mensa constabit sive dote, quam publica dabit potestas, sive Curiae emolumentis, sive oblatiis a fidelibus pecuniis, sive denique bonis quae e partitione bonorum mensae Carthaginensis in Columbia, pro rata parte, novae huic obvenient dioecesi, servatis in hac divisione praescriptis canonis 1500 Codicis Iuris Canonici. Quod pariter attinet ad novae Ecclesiae regimen et administrationem, ad Vicarii Capitularis, sede vacante, electionem, ad fidelium et sacerdotum iura et onera aliaque huiusmodi, ea praecipimus quae Iure Canonico statuuntur. Quod vero ad clerum novae Sedi assignandum attinet, decernimus ut simul ac dioecesis erectio ad effectum deducta fuerit, clerici illi Ecclesiae censeantur ascripti in cuius finibus legitime degunt. Volumus quoque ut, ad sacrorum rituum augendum decorem, Canonico Collegium quam primum in Monteriensi templo condatur, cui erigendo cavebimus per Apostolicas sub plumbo Litteras a Nobis dandas; quoadusque tamen dioecesis Canonico senatu carebit, indulgemus ut eorum loco dioecesani Consultores ad iuris normam eligantur. Cum autem maxime Nobis sit cordi eorum institutio puerorum, quos summus animorum Pastor ad sacerdotium incenderit capessendum, volumus ut Monteriensis Episcopus, cum primum poterit, Seminarium saltem elementarium condatur, ad iuris normam et iuxta leges a S. Consilio Seminariis studiorumque Universitatibus praeposito traditas. Eidem pariter Episcopo summae erit curae ut e Seminario optimi iuvenes eligantur atque Romam mittantur, in Pontificio Ephebeo Piano Latino Americano philosophicis ac theolo-

gicis disciplinis erudiendi; ceteri vero iuvenes ad seminarium archidioecesis Carthaginensis in Columbia mitti poterunt. Omnia denique documenta et acta, quae ad novam Ecclesiam spectant, a Curiis Carthaginiensi in Columbia et S. Georgii quam cito mittantur ad Monteriensis Curiae tabularium, ut in eo diligenter serventur. Ut autem ea quae Nostris his Litteris iubemus fiant, eundem venerabilem Fratrem Paulum Bertoli deligimus, vel eum qui eo tempore quo haec decreta ad rem adducentur, Apostolicae in Columbia Nuntiaturae praeerit; cui vero contigerit hoc exsequendum opus, illi necessarias ad id potestates facimus cuilibet subdelegandas, si opus fuerit, viro in ecclesiastica dignitate constituto, onusque iniungimus effectum negotium in acta referendi eorumque fide digna exempla ad S. Consistoriale Consilium quam primum mittendi.

Has vero Litteras nunc et in posterum efficaces esse et fore volumus; ita quidem ut quae per eas decreta sunt ab iis quorum res est religiose serventur, atque igitur vim suam obtineant. Quarum Litterarum efficacitati nulla, cuiusvis generis, contraria praescripta officere poterunt, cum per has Litteras iisdem derogemus omnibus. Quapropter si quis, quavis praeditus auctoritate, sive sciens sive insciens contra egerit ac Nos ediximus, id prorsus irritum atque inane haberi iubemus. Nemini praeterea haec voluntatis Nostrae documenta vel scindere vel corrumpere liceat; quin immo harum Litterarum exemplis et locis, sive typis impressis sive manu exaratis, quae sigillum viri praeferant in ecclesiastica dignitate constituti simulque ab aliquo publico tabellione sint subscripta, eadem omnino habenda erit fides, quae hisce haberetur, si ostenderentur. Quae Nostra decreta in universum si quis vel spreverit vel quoquo modo detrectaverit, sciat se poenas esse subiturum iis iure statutas, qui Summorum Pontificum iussa non fecerint.

Datum ex Arce Gandulfi, prope Romam, die vicesimo mensis Novembris, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo quarto, Pontificatus Nostri sexto decimo.

CELSUS Card. COSTANTINI

S. R. E. Cancellarius

✠ Fr. ADEODATUS I. Card. PIAZZA

S. Congr. Consistorialis a Secretis

Hamletus Tondini

Apostolicum Cancellarium Regens

Franciscus Hannibal Ferretti, *Proton. Apost.*

Albertus Serafini, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

In Canc. Ap. tab., vol. LXXXIX, n. 84.

V

S. HIERONYMI TERREBONAE

CANONICORUM COLLEGIUM IN CATHEDRALI TEMPLO DIOECESIS SANCTI HIERONYMI TERREBONAE ERIGITUR ET CONSTITUITUR.

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Quicquid ad divini cultus decorem promovendum spectat, pergratum sane Nobis est, qui Ecclesiam Dei superna voluntate accepimus regendam. Cum igitur Canonicorum Collegia, praeter quam quod in dioecesium regimine Episcopis consilio praesto sunt, sacrarum etiam caeremoniarum splendori in principe suae cuiusque dioecesis templo dent operam, eadem idcirco perlibenter condimus et constituimus. Quam ob rem, cum venerabilis Frater Aemilianus Frenette, Episcopus Sancti Hieronymi Terrebonae, Apostolicae Sedi adhibuerit preces ut cathedrale suum templum, ad iuris normam, Canonicorum instrueretur Collegio, Sacra Congregatio Consistorialis, vi peculiarium facultatum a Nobis tributarum, audito dilecto Filio Nostro Paulo Aemilio S. R. E. Cardinale Léger, Archiepiscopo Marianopolitano, et sententia probata venerabilis Fratris Ioannis Panico, Archiepiscopi titulo Iustinianensis et in Ditione Canadensi Apostolici Delegati, eius postulatis concedendum esse censuit. Nos igitur huic assentimur sententiae; illorumque consensu suppleto, quorum quavis ratione negotium intersit, re attente considerata ac certa scientia eorum quae acturi sumus, suprema usi apostolica Nostra potestate, haec quae sequuntur statuimus ac decernimus. In Sancti Hieronymi Terrebonae dioecesis cathedrali templo Canonicorum Collegium erigimus, quod ex una constabit Dignitate, e Decano nempe, atque ex undecim Canonicis, quorum alteri munus Theologi, alteri vero munus Canonici admissis paenitentium expiandis assignetur. Qui Canonicatus et Dignitas, tametsi primum concedantur, ad iuris communis normam conferenda sunt. Quoad vero Dignitas et Canonicatus congruo beneficio donari non poterunt, facultatem facimus ut iis etiam sacerdotibus tribuantur, qui alio iam fruam-

tur beneficio, etiam cum christifidelium curatione coniuncto. Indulgemus pariter ut iidem Canonici divini officii obligationem in choro persolvant, Vesperarum et Completorii psalmodia, feria tertia uniuscuiusque tertiae hebdomadis mensium Martii, Maii, Septembris ac Decembris peracta; donec aliter provideatur. Cum autem haud parum deceat eos viros, qui in Episcopi consilium et tamquam senatum asciscantur, propriis condecorari insignibus, quibus super ceteros emineant, Sancti Hieronymi Terrebonaë diocesis Dignitati et Canonicis concedimus ut, in caeremoniis capitularibus, vestem talarem nigram cum fimbriis violacei coloris induant, lineum amiculum manicatum, quod nominatur rochetum, mozetam violacei coloris atque biretum flocculo violacei coloris exornatum; extra chorum vero sed intra fines dumtaxat suae diocesis vestem talarem nigram cum fimbriis violacei coloris, zonam et caligas eiusdem coloris induere atque anulum gestare poterunt. Volumus insuper ut capitulares, quas vocant, leges sive ad iuris communis normam, sive ad Nostra iussa, hisce Litteris descripta, quam primum condantur; quas item Episcopus sanciet et Canonici religiose accipient. Quod vero ad cetera attinet officia et munera, iura et privilegia, quae ad eiusdem dignitatis Canonicorum Collegia spectant, iuris communis fideliter serventur normae. Decernimus etiam ut simul ac Canonicorum Collegium erectum fuerit, dioecesani Consultores a suo munere cessent. Haec omnia quae a Nobis statuta sunt venerabilis Frater Ioannes Panico, quem supra diximus, exsequenda curabit, cui propterea omnes necessarias et opportunas ad id facimus potestates, alii etiam cuilibet viro, dummodo in ecclesiastica constituto dignitate, si opus fuerit, subdelegandas; vel ille curabit qui eo tempore quo haec decreta ad rem adducentur in Ditione Canadensi Apostolicae Delegationi praeerit; cui venerabili Fratri onus iniungimus hoc confectum negotium in tabulas referendi, earumque fide digna exempla ad Sacram Congregationem Consistorialem quam primum transmittendi.

Has vero Litteras nunc et in posterum efficaces esse et fore volumus; ita quidem ut quae per eas decreta sunt ab iis quorum res est religiose serventur, atque igitur vim suam obtineant. Quarum Litterarum efficacitati nulla, cuiusvis generis, contraria praescripta officere poterant, cum per has Litteras iisdem derogemus omnibus. Quapropter si quis, quavis praeditus auctoritate, sive sciens sive insciens contra egerit ac Nos ediximus, id prorsus irritum atque inane haberi iubemus. Nemini praeterea haec voluntatis Nostrae documenta vel scindere vel corrumpere liceat; quin immo harum Litterarum exemplis et locis, sive typis impressis sive manu exaratis, quae sigillum viri praeferant in ecclesiastica dignitate con-

stituti simulque ab aliquo publico tabellione sint subscripta, eadem omnino habenda erit fides, quae hisce haberetur, si ostenderentur. Quae Nostra decreta in universum si quis vel spreverit vel quoquo modo detrectaverit, sciat se poenas esse subiturum iis iure statutas, qui Summorum Pontificum iussa non fecerint.

Datum ex Arce Gandulfi, prope Romam, die vicesimo mensis Novembris, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo quarto, Pontificatus Nostri sexto decimo.

CELSUS Card. COSTANTINI

S. R. E. Cancellarius

✠ Fr. ADEODATUS I. Card. PIAZZA

S. Congr. Consistorialis a Secretis

Hamletus Tondini

Apostolicam Cancellariam Regens

† Alfonsus Carinci, Archiep. tit. Seleuc. in Is., *Decanus Prot. Apost.*
Bernardus De Felicis, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

In Canc. Ap. tab., vol. LXXXIX, n. 71.

LITTERAE APOSTOLICAE

I

CONSTITUTIONES CONGREGATIONIS MISSIONIS APPROBANTUR

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Evangelium ad pauperes perferre, praesertim ad eos, qui rus incolunt, sacrorum administros rite informare ad pietatem ac doctrinam, caritatis officia omne genus exercere, egregium est et salutare munus, quod Sanctus Vincentius a Paulo, divinae cuidem impulsioni obsecutus, suae Presbyterorum sodalitati, seu Congregationi Missionis, quam dicunt, praestituit. Quae quidem, anno MDCXXXII ab Urbano PP. VIII, Decessore Nostro, approbata, cum legiferi Patris servaret instituta, laetis est aucta incrementis multumque contulit ad Ecclesiae decus atque salutem animorum. Ut autem, quasi in composita civitate, leges cum muneribus plane congruerent, Clemens PP. X, item Decessor Noster, anno MDCLXX, Constitutiones selectas,

quae vocantur, ratas habuit et probavit, ad quas temporis successu plura sunt adiecta generalium eiusdem sodalitatis conventuum consulta. Anno denique MDCCCXXXVII, sacrum huiusmodi praesidium concilium omnes leges ad praescripta Codicis Iuris Canonici accommodavit aliasque, utpote usu comprobatae, adiunxit. Quae omnia Sacrum Consilium Religiosis Sodalibus praepositum diligenter recognovit, quibusdam rebus additis vel immutatis, quo Vincentiana haec Presbyterorum sodalitas magis vigeret amplioemque meteret copiam fructuum et promeritorum. Has vero leges ut Nostra auctoritate probaremus, submissae Nobis adhibitae sunt preces, quibus pro Nostra voluntate in Vincentianos eosdem sodales, apostolica exsequentes munera, statuimus libenti animo obsecundare. Quapropter, e Sacrae Congregationis negotiis Religiosorum Sodalium praepositae consulto, omnibus attente perpensis, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum Constitutiones Congregationis Missionis, a memorato Sacro Consilio recognitas, approbamus et confirmamus iisque Apostolicae sanctionis robur adicimus, dummodo convenient cum exemplo, quod in Tabulario Sacrae eiusdem Congregationis Religiosis praepositae asservatur, et cuius prima verba sunt « Congregatio Missionis, a Sancto Vincentio a Paulo anno MDCXXV instituta », extrema autem « et res ad Sacram Congregationem de Religiosis deferatur », namque sint tenoris qui sequitur: (*hic exscribuntur Constitutiones*). Hisce simul Litteris et auctoritate Nostra abrogamus et abrogata esse declaramus ea omnia, quae iisdem Constitutionibus, per Nos approbatis, non continentur. Contrariis quibusvis nihil obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos spectant, seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XIX mensis Iulii, anno MDCCCLIII, Pontificatus Nostri quinto decimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
a Brevibus Apostolicis

II

AD DIGNITATEM ET HONOREM BASILICAE MINORIS EVEHITUR CATHEDRALE TEM-
PLUM S. CATHARINAE V. ET M. DICATUM, IN URBE ET ARCHIDIOECESI CAR-
THAGINENSI IN COLUMBIA EXSTANS.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Columbiana in dicione urbs exstat, quae ab Hispanis anno MDXXXIII condita, tanta pietatis ac religionis operum specimina dedit, ut a Clemente PP. VII, fel. rec., Decessore Nostro, Episcopali Cathedra augeri insequente anno meruerit: Carthaginem dicimus, in qua Templum Maximum, Sanctae Catharinae Alexandrinae, Virgini et Martyri, dicatum, anno MDXXXVIII erectum fuit. Nec minore praefulserunt pietate Carthaginenses in Columbia cives, quippe qui, prout Nobis allatum est, idem Templum, Episcopis presbyterisque faventibus, potissimumque Petri Adán Brioschi Archiepiscopi opera, pluries temporis successu refecerint atque in meliorem ampliorumque redegerint formam. Novissime quidem, tertio revoluta saeculo ab obitu Sancti Petri Claver, e Societate Iesu, in eodem Templo sacerdotio forsitan initiati, novis iisque pulchris auctum est operibus. Ecclesia ipsa Cathedrali, a Iosepho Díaz de Lamadrid, Episcopo, die XVIII mensis Novembris anno MDCCXCI consecrata, tribus constat alis, quae ei venustam conferunt speciem, atque sacris iisque pretiosis Reliquiis, quas inter particula Sanctae Crucis et Sancti Iustini Martyris Corpus, est ditata. Nec deest etiam nunc, ex Anglorum Gallorumque vastationibus incolumis, antiqua magnique pretii sacra supellex, adeo ut sollemnia, ibidem ab Episcopis Cleroque fieri solita, maximo peragantur splendore. Quae cum ita sint, Venerabilis Frater Iosephus Ignatius López Umaña, Carthaginensis in Columbia Archiepiscopus, nomine proprio, utriusque Cleri ac fidelium, enixis Nos adiit precibus ut praefatam Ecclesiam Cathedrali ad honorem Basilicae Minoris benigne evehere dignaremur. Nos autem, laudatae Ecclesiae antiquitatem ac venustatem nec non Cleri populiue fidem scite considerantes, huiusmodi vota excipere perlibenter statuimus. Quapropter, ex consulto Sacrae Rituum Congregationis, certa scientia ac matura deliberatione Nostra, deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum vi perpetuumque in modum, memoratam Carthaginensem in Co-

lumbia Ecclesiam Cathedralem, Deo in honorem Sanctae Catharinae Virginis et Martyris dicatam, titulo ac dignitate *Basilicae Minoris*, cum omnibus iuribus ac privilegiis rite competentibus, afficimus atque decoramus. Contrariis quibuslibet minime obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos spectant seu spectare poterunt, nunc et in posterum, plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter contigerit attentari.

Datum ex Arce Gandulfi, sub anulo Piscatoris, die XX mensis Octobris, anno MCMLIII, Pontificatus Nostri quinto decimo.

De speciali mandato Sanctissimi

Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA

a *Brevibus Apostolicis*

III

BEATA MARIA VIRGO IMMACULATA UNIVERSAE DIOECESIS PEREIRANAE IN COLUMBIA PATRONA CAELESTIS PRAECIPUA CONSTITUITUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Quod novissima a Nobis proximo elapso anno in Columbia erecta Pereirana dioecesis sibi Deiparam Virginem cuiusvis labis ab origine nesciam in Patronam elegit, maximum Nobis attulit solacium. Certiores enim facti sumus a Venerabili Fratre Baltassar Alvarez Restrepo, Pereirano Episcopo, Mariali pietate sacerdotum et Christifideles adeo flagrasse et etiamnunc flagrare, ut, vixdum Episcopalis Cathedra canonice fuerat constituta, Immaculatam Virginem Caelestem totius dioeceseos Patronam sibi adoptarent. Ne tamen huiusmodi electio Apostolica sanctione careat, Praesul ipse a Nobis enixe postulavit ut idem Mariale Patrocinium benigne confirmare dignaremur. Nos autem, ut Cleri fideliumque Pereiranae dioecesis pietatem congruo afficeremus praemio, huiusmodi votis, faustam quoque proximi Anni Marialis, in honorem eiusdem Virginis Immaculae per

Nosmet Ipsos nuperrime indicti, nacti occasionem, annuere perlibenter statuimus. Quapropter, ex consulto Sacrae Rituum Congregationis, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum tenore perpetuumque in modum Beatam Virginem Mariam ab origine Immaculatam Caelestem universae Pereiranae dioecesis praecipuam *Patronam*, omnibus adiectis honoribus et privilegiis liturgicis principalibus locorum Patronis de iure competentibus, confirmamus, eligimus ac renuntiamus. Contrariis quibuslibet minime obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces ingiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos spectant seu spectare poterunt, nunc et in posterum, plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter contigerit attentari.

Datum ex Arce Gandulfi, sub anulo Piscatoris, die XXIV mensis Octobris, anno MCMLIII, Pontificatus Nostri quinto decimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
a *Brevibus Apostolicis*

IV

BEATA MARIA VIRGO IMMACULATA PRAECIPUA PATRONA CAELESTIS BUCARAMANGUENSIS DIOECESIS DECLARATUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Centesimo fere anno exacto ex quo auctoritate falli nescia pronuntiatum fuit Almam Deiparam fuisse omnis labis ab origine expertem, sacrorum administri et Christifideles dioecesis Bucaramanguensis per Venerabilem Fratrem Hannibalem Muñoz Duque, eiusdem Sedis Antistitem, preces Nobis adhibuerunt ut Beatam Mariam Virginem Immaculatam, in quam peculiari ferrentur religione, praecipuam sibi constitueremus Caelestem apud Deum Patronam. Nos vero, qui omni studio annitimur ut Marianum cultum quo-

quoversus propagemus et homines ad Almam perducendo Deiparam ad rectam fidem, ad probos mores, ad pacem denique et consensionem revocemus, votis huiusmodi statuimus libenter obsecundare. Quapropter, ex Sacrae Rituum Congregationis consulto, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum Beatam Mariam Virginem sine originali labe Conceptam praecipuam dioecesis Bucaramanguensis Caelestem apud Deum *Patronam* eligimus, facimus, declaramus, omnibus adiectis honoribus ac privilegiis liturgicis, quae principalibus dioecesium Patronis rite competunt. Contrariis quibusvis nihil obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque, ad quos spectant, seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum ex Arce Gandulfi, sub anulo Piscatoris, die VII mensis Novembris, anno MDCCCCLIII, Pontificatus Nostri quinto decimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
a *Brevibus Apostolicis*

V

PAROECIALE TEMPLUM ABBATIAE S. MARIAE IN CAELUM ASSUMPTAE « DE PRATALEA » PATAVINAE DIOECESIS, BASILICAE MINORIS TITULO HONORIBUSQUE AUGETUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Amplissimum religionis domicilium esse perhibetur Templum Beatae Mariae Virginis in Caelum Assumptae cum continente Monasterio, Prataleae, intra fines dioecesis Patavinae, constitutum, quo Ordini Sancti Benedicti, cui creditum est, decus additur, atque in populo fidei res Catholica augetur. Quae sacra Aedes, saeculo XV et XVI exstructa, venustate et artificiosis operibus tam est

insignis ut invisentium animi stupore perfundantur. Admireris praesertim columnas ad Ionici generis rationem excisas, fornices sublimes, tholum aedificio impositum. Sed non solum fabricatorum ingenio haec moles commendatur, sed etiam pictorum, imprimis Ioannis Baptistae Zelotti, Veronensis, qui eleganti manu Servatorem caelos ascendentem, praeclaros Ecclesiae Viros, aliasque res coloribus expressit. Sacram quoque supeilectilem, pretiosis vestitam metallis, est ibi cernere, quae divinis ritibus inservit, quos Benedictini Sodales frequentes ibi solent exsequi. Ad hanc etiam domum Dei, cui paroecia est adiuncta, Christi-fideles impigri accedunt, ut sacris intersint atque munerum supernorum percipiant largitatem. Quibus permotus dilectus filius Gerardus Fornaroli, eiusdem Coenobii Abbas, submissas Nobis adhibuit preces ut Templum, Deiparae Caelo receptae sacrum, quod diximus, Mariano hoc volvente anno, Basilicae Minoris nomine ac iure donaremus. Quae vota, Venerabilis Fratris Hieronymi Bortignon, Episcopi Patavini, atque Venerabilis Fratris Placidi Nicolini, Assisiensis Antistitis, olim eius Monasterii Abbatis, ampla commendatione suffulta, libenti animo statuimus explere. Quapropter, e Sacrae Rituum Congregationis consulto, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum, paroeciale Templum « Abbatiae Sanctae Mariae in Caelum Assumptae de Pratalea », intra Patavinae dioecesis fines positum, ad honorem ac dignitatem *Basilicae Minoris* evehimus, omnibus adiectis iuribus ac privilegiis, quae Ecclesiis, hoc titulo condecoratis, rite competunt. Contrariis quibusvis nihil obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos spectant, seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XIX mensis Februarii, anno MDCCCCLIV, Pontificatus Nostri quinto decimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
a Brevibus Apostolicis

EPISTULA

AD EMUM P. D. ADEODATUM IOANNEM, EPISCOPUM SABINEN. ET MANDELEN.
S. R. E. CARDINALEM PIAZZA, S. CONGREGATIONIS CONSISTORIALIS A SECRE-
TIS QUINA LUSTRA A SUSCEPTO EPISCOPATU IMPLENTEM.

PIUS PP. XII

Venerabilis Frater Noster, salutem et Apostolicam Benedictionem. —
Expostulant sane praeclara tua in Ecclesiam promerita, expostulant pa-
riter excelsa, qua exornaris, dignitas et peculiaris erga te Nostra be-
nevolentia, ut, quinto exeunte lustro ex quo ad episcopalem honorem
evectus es, laetabilis huius eventus sollemnia nosmet Ipsi iucundis votis
Nostrae auctoritate prosequamur. Postquam enimvero, auspiciato Dei
famulatu addictus devotusque, in sacro Ordine Fratrum Carmelitarum
Discalceatorum haud pauca et gravia officia persolveras, praesertim inge-
nuas litteras deinde philosophiam ac theologiam docendo, Prioris quoque
munus gerendo, Procuratoris ipsius Generalis partes sustinendo; post-
quam, aestuante per orbem terrarum priore atrocissimo bello, animarum
curam apud milites exercueras, ad sacerdotii culmen promotus, sagacitas
tua alacritasque pastoralis in ampliore quidem campo coruscavit. Ac pri-
mo in Beneventana Sede Metropolitana per quinquennium plura dedisti
sollertiae documenta, inter quae exstiterae piae sodalitates a te erectae ad
catholicam doctrinam rite fidelibus tradendam atque ad Ecclesiae uni-
tatem promovendam, Opus ecclesiasticarum vocationum studiose pro-
vectum, ac sollicitudo, qua, anno MCMXXX, civibus in ea urbe ac regione
terrae motu percussis auxilia et solacia liberaliter praebuisti. Deinde
ad Venetiarum patriarchatum translatus, paulo post ad Senatum quoque
Ecclesiae adscriptus, per tredecim annos in pastorale ministerium totus
incubuisti. In primisque novas condidisti paroecias, ubi ruricolae opi-
ficesque religione et pietatis officiis excolendi erant, Actionis Catholicae
consociationes et opera impense fovisti, Congressum dioecesanum cele-
brasti ad catechesim promovendam et clericorum Seminarium, curiam
sedemque patriarchalem opportune apteque refecisti. Quae quidem egre-
gia curae tuae pastoralis documenta Nos ante oculos habentes, sex
abhinc annos in hanc almam Urbem te arcessivimus, ut adiutricem ope-
ram in Ecclesia universa regenda Nobis Ipsis tribueres, tibi quoque munus

a Secretis in Sacro Consilio Episcopis eligendis moderandisque concredimus, atque suburbicariae sedi Sabinensi et Mandelensi praefecimus. Qua quidem in dioecesi plures ecclesias aedesque paroeciales condidisti vel redintegrasti, Seminarii dioecesani et Episcopi sedes refecisti, eiusdemque Seminarii villam rusticandi gratia ac nonnulla instituta puerulis educandis e solo excitasti, domumque pro senibus aegrotisque sacerdotibus hospitio recipiendis atque ad exercitia spiritualia peragenda aedificare coepisti. Cognitam quoque habemus planeque perspectam peculiarem sollicitudinem tuam de Actione in Italia Catholica deque Italarum emigratione, per societatem missionariorum a S. Carolo tam sollerter adiuta. Itaque erigito, Venerabilis Frater Noster, animum in spem copiosae a Iesu Christo Pastorum principe remunerationis; cuius interea tamquam libamenta habeas ea, quae grex tuus tuique aestimatores in quintum ac vicesimum episcopatus tui natalem parant sollemnia. Eiusmodi autem communis amoris laetitiaeque testimonia volumus Nostram antecedere gratulationem atque omnia Nostra; cupimus enim tibi, ex animo, ut quam diutissime incolumis integerque viribus serveris, quo ex tua actione grex tibi traditus maiora emolumenta, Apostolica haec Sedes ex industria tua, diuturno rerum usu comprobata, uberiores fructus in posterum percipiat. Quo autem sacra sollemnia populo Sabinensi et Mandelensi utiliora evadant, tibi ultro potestatem tribuimus, ut, qua malueris die, post Sacrum pontificali ritu peractum, adstantibus fidelibus nomine Nostro Nostraque auctoritate benedicas, plenariam indulgentiam iisdem proponens, ad Ecclesiae praescripta lucrandam. Caelestium interea donorum auspicem, peculiarisque benevolentiae Nostrae testem, Apostolicam Benedictionem tibi, Venerabilis Frater Noster, tuis laborum sociis, cunctoque clero ac fidelibus curae tuae creditis peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die VIII mensis Februarii, anno MDCCCCLV, Pontificatus Nostri sexto decimo.

PIUS PP. XII

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

LAVANTINAE - LABACENSIS

DECRETUM

DE IMMUTATIONE FINIUM DIOECESIUM

Sivus flumen, dioecesium Lavantinae et Labacensis fines iam pridem terminans, ob aquarum eluviones plures abhinc annos suum ita mutavit alveum ut pagus vulgo « Vrbinska vas », qui ad Labacensem dioecesim pertinet, in dextera ripa iam situs in sinistra deinde, ad fines Lavantinae dioecesis, exstare contigerit.

Itaque Exc^mus P. D. Massimilianus Drzecnik, Episcopus titularis Arbittenus et Administrator Apostolicus Lavantinus, ab Apostolica Sede postulavit ut, ad bono spirituali fidelium ibi commorantium utilius consulendum, praefatus pagus « Vrbinska vas » a Labacensi dioecesi separaretur et Lavantinae dioecesi aggregaretur.

Ss^{ms} Dominus Noster Pius, Divina Providentia Pp. XII, rei opportunitate perspecta habitoque favorabili voto Exc^mi P. D. Antonii Vovk, Episcopi titularis Cardicensis et Administratoris Apostolici Labacensis, oblatis Sibi precibus benigne annuendum censuit.

Quapropter Idem Ss^{ms} Dominus Noster praesenti Consistoriali Decreto praefatum pagum « Vrbinska vas » a Labacensi dioecesi seiungere et Lavantinae dioecesi perpetuo attribuire dignatus est, mutatis hac ratione nominatarum dioecesium finibus.

Ad haec autem executioni mandanda Eadem Sanctitas Sua deputare dignata est eundem Exc^mum P. D. Massimilianum Drzecnik, eidem tribuens facultates necessarias et opportunas, ad effectum de quo agitur, etiam subdelegandi quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitu-

tum, facto illi onere transmittendi quamprimum ad hanc S. Congregationem Consistorialem exemplar actus peractae executionis.

Contrariis quibusvis minime obstantibus.

Datum Romae, ex Aedibus S. C. Consistorialis, die 4 mensis Iulii anno Mariali 1954.

✠ Fr. A. I. Card. PIAZZA, Ep. Sabinen. et Mandelen., *a Secretis*
L. ✠ S.

Iosephus Ferretto, *Adessor*

II

LEOPOLDINENSIS - CAMPOSINAE

DECRETUM

DE MUTATIONE FINIUM DIOECESIUM

Concrediti gregis commodo studentes, Exc^{mi} PP. DD. Delphinus Ribeiro Guedes, Episcopus Leopoldinensis, et Antonius de Castro Mayer, Episcopus Camposinus, ab Apostolica Sede expostulaverunt ut pars paroeciae vulgo La Palma, quae pertinet ad dioecesim Leopoldinensem distraheretur et diocesi Camposinae adnecteretur, ita quidem ut ecclesiastici diocesium fines cum civilibus deinde convenirent.

Porro, S. C. Consistorialis, attento favorabili voto Exc^{mi} P. D. Caroli Chiarlo, Archiepiscopi titularis Amideni et in Brasiliana Republica Nuntii Apostolici, vigore facultatum sibi a S^{mo} Domino Nostro Pio Divina Providentia Pp. XII tributarum, oblati precibus benigne annuendum censuit.

Quapropter, suppleto, quatenus opus sit, eorum interesse habentium vel habere praesumentium, consensu, praesenti Consistoriali Decreto decernit, ut, bipartito memoratae paroeciae La Palma territorio, pars altera, quae in regione civili vulgo Rio de Janeiro iacet, Leopoldinensi diocesi nexa permaneat, altera vero, quae ad regionem civilem vulgo Minas Gerais pertinet, diocesi Camposinae in perpetuum adscribatur, mutatis deinceps hac ratione utriusque dioecesis finibus prout in sequentibus:

«... Segue até alcançar a linha de cumiada da Serra da Pedra Bonita; prossegue por esta linha de cumiada, passando pelas Pedras Bonita e de Alexandria, até o ponto mais próximo à confluência dos ribeirões Bom Jardim e Eva; daí, desce até a dita confluência e desce pelo Eva até a sua confluência no rio Pomba; desce por este até a sua

intersecção com o eixo longitudinal da ponte da Estrada de Ferro Leopoldina; dêste ponto, cortando a margem esquerda do referido rio Pomba, atinge, em linha reta, o alto do Morro situado entre aquela margem e o leito da E. F. Leopoldina; daí, atravessa novamente o leito desta ferrovia, ganha o divisor de águas de afluentes diretos do rio Pomba, de um lado, e ribeirão Santo Antonio do outro, atingindo, em prosseguimento, a linha das vertentes dos córregos da Bocaina, da Cachoeira e do Desengano, de um lado, e dos córregos do Retiro e da Aldeia do outro, até atingir um ponto fronteiro e mais próximo da nascente do córrego da Tolda, na Fazenda de São Roque; daí atinge a dita nascente e desce pelo córrego, da Tolda até a sua confluência, com o córrego do Desengano; daí galga a linha de vertentes dos córregos da Cachoeira Bonita e da Serra, pela qual continua; corta a estrada do rodagem Miracema-Palma, em uma garganta nas proximidades da fazenda da Fortaleza e continua pelo divisor das águas dos córregos da Cachoeira Bonita e Inhamal do outro, até atingir o pontão de Santo António; dêste pontão segue pela linha de cumiada da Serra da Divisa que separa as águas do ribeirão do Macuco das águas do ribeirão São Joaquim e dos córregos do Taquaraçu, Bom Jardim e Santa Cruz, passando pelo pontão do Felicíssimo e continua pela mesma linha de cumiada da Serra da Divisa, até atingir um ponto em que, descendo, vai alancar o rio Muriaé no local denominado Poço-Fundo; atravessa aí o rio Muriaé, ganha a linha de cumiada da serra do Brito... ».

Omnia acta et documenta praefatam paroeciae « La Palma » partem respicientia a Leopoldinensi ad Camposinam Curiam, cum primum fas erit, transmittantur.

Ad haec perficienda eadem Sacra Congregatio memoratum Exc̃mum P. D. Carolum Chiarlo deputat, necessarias et opportunas tribuens facultates etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, onere imposito ad eandem Sacram Congregationem Consistorialem quam primum remittendi authenticum exemplar actus peractae executionis.

Quibus super rebus praesens edit Consistoriale Decretum perinde valiturum ac si Apostolicae sub plumbo Litterae datae forent.

Datum Romae, ex Aedibus Sacrae Congregationis Consistorialis, die VII Iulii, anno Mariali MCMLIV.

✠ Fr. A. I. Card. PIAZZA, Ep. Sabinen. et Mandelen., a Secretis
L. ✠ S.

Iosephus Ferretto, Adessor

III

CARTHAGINENSIS IN COLUMBIA
ET VICARIATUS APOSTOLICI SANCTI GEORGII

DECRETUM

DE FINIUM MUTATIONE

Ad satius consulendum spirituali utilitati Christifidelium in territorio vulgo « Departamento de Córdoba » et « Departamento de Bolívar » degentium Exc^{mo} P. D. Paulus Bertoli, Archiepiscopus titularis Nico-mediensis et in Columbia Nuntius Apostolicus, ab Apostolica Sede postulavit ut fines archidioecesis Carthaginensis in Columbia et Vicariatus Apostolici Sancti Georgii immutarentur.

S^{mo} Dominus Noster Pius Divina Providentia PP. XII, prae-hibitis favorabilibus votis Exc^{mi} P. D. Iosephi Ignatii López Umaña, Archiepiscopi Carthaginensis in Columbia et Exc^{mi} P. D. Francisci Santos Santiago, Episcopi titularis Thebani in Phtiotide, et Vicarii Apostolici Sancti Georgii, ac de consilio Eminentissimi ac Reverendis-simi P. D. Petri S. R. E. Cardinalis Fumasoni Biondi, S. Congrega-tionis de Propaganda Fide Praefecti, ratus hoc animarum saluti profu-turum, oblatis precibus benigne annuere dignatus est.

Quapropter, suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit vel qui sua interesse praesumant consensu, de plenitudine Apostolicae potestatis, praesenti Consistoriali Decreto regionem ad laevam ripam fluminis cui nomen Magdalena usque ad locum vulgo Brazo de Loba patentem et municipia vulgo: Simittí, San Martín de Loba, Olaya Herrera seu Bodega Central, Barranco de Loba complectentem ac praeterea muni-cipiorum partes quae nuncupantur: Santa Rosa Sudán, la Rufina, Los Caños de Colorado et Tiquicio Nuevo, excepta tamen insula vulgo Mompos, ab archidioecesi Carthaginensi in Columbia distrahit una cum omnibus ecclesiis, piis foundationibus bonisque temporalibus ad praefatae regionis paroecias pertinentibus, atque, mutatis utrimque finibus, Vicariatui Apostolico Sancti Georgii adnectit; quae regio in posterum Sacrae Congregationi de Propaganda Fide erit subiecta.

Mandat insuper Sanctitas Sua ut acta et documenta memoratas paroecias respicientia a Curia archiepiscopali Carthaginensi in Columbia ad Curiam Sancti Georgii, quam primum, transmittantur.

Ad haec perficienda Ssm̃us Dominus Noster memoratum Exc. P. D. Paulum Bertoli deputare dignatus est, necessarias et opportunas tribuens ei facultates, etiam subdelegandi ad effectum de quo agitur quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, onere imposito ad Sacram Congregationem Consistorialem, cum primum fas erit, authenticum exemplar transmittendi actus peractae executionis.

Quibus super rebus praesens edi iussit Consistoriale Decretum perinde valiturum ac si Apostolicae sub plumbo Litterae datae fuissent.

Datum Romae, ex Aedibus S. Congregationis Consistorialis, die 3 Novembris anno Mariali 1954.

✠ Fr. A. I. Card. PIAZZA, Ep. Sabinen. et Mandelen., *a Secretis*

L. ✠ S.

Iosephus Ferretto, *Assessor*

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

NYEREN. - MERUEN.

DECRETUM

DE DIOECESIUM LIMITIBUS

Ad aptius catholicam fidem in Kenyae territorio prolatandam, preces ad hanc Sacram Congregationem de Propaganda Fide porrectae sunt ut iurisdictionis limites territoriales Nyerensem inter et Meruensem dioec̃esim clarius definirentur, scilicet; ut finis utriusque dioecesis qui originem ducit a limite meridionali districtus civilis de Marsabit limitem teneat provinciae civilis de Rift Valley usque ad locum ubi flumen, quod vulgo dicitur Maranya, confluit in flumen, quod vulgo dicitur de Uaso-Nyiro.

Insuper in meridionali parte finem utriusque dioecesis ita definendum visum est: limes dioecesium a cursu fluminis, quod vulgo Thika dicitur, determinationem accipiat, a puncto intersectionis gradus 1° lat. mer. cum eodem flumine usque ad locum confluentiae in flumen quod Sagana dicitur ac deinde limes designetur a cursu huius fluminis Sa-

gana usque ad locum confluentiae fluminis Robin-gachi-Thiba in flumen Sagana.

Quas preces eadem Sacra Congregatio de Propaganda Fide excipiens, de mandato Sanctissimi Domini Nostri Pii Divina Providentia Papae XII, vigore scilicet facultatum ab Eodem Sanctissimo Domino Nostro sibi concessarum, praesenti Decreto statuit ut territoriorum fines Nyerensem inter et Meruensem dioeceses modo de quo supra definirerentur.

Datum Romae, ex Aedibus eiusdem Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, die 14 mensis Iunii a. D. 1954.

P. Card. FUMASONI BIONDI, *Praefectus*

L. ☒ S.

† P. Sigismondi, Archiep. tit. Neapolitan. in Pisidia, *a Secretis*

SACRA CONGREGATIO DE SEMINARIIS ET STUDIORUM UNIVERSITATIBUS

I

DECRETUM

INSTITUTUM IURIS CANONICI ERIGITUR IN FACULTATE THEOLOGICA PUBLICAE
STUDIORUM UNIVERSITATIS MONACENSIS IN BAVARIA.

De legibus quibus humana societas regitur cum Catholica Ecclesia naviter sit sollicita, nihil Sacrae Congregationi de Seminariis et studiorum Universitatibus antiquius est quam Iuris Canonici studia fovere atque provehere. Cumque compertum sit Institutum Iuris Canonici, quod in Theologica Facultate publicae studiorum Universitatis Monacensis exstat, ab Apostolica Sede die XVIII m. Maii a. D. MCMXLIX ad experimentum adprobatum, probe studioseque per elapsam feliciter quinquennium enituisse tum delectis eruditisque magistris tum scientificis investigationibus, cum praelectionibus et operibus egregie scriptis, Statutis quidem adamussim servatis quae die X m. Ianuarii a. D. MCML rata atque firma habita sunt, Sacra haec Congregatio ad maiorem Dei glo-

riam, ad Ecclesiae decus et incrementum ingenuaeque doctrinae profectum Institutum Iuris Canonici in Theologica Monacensi Facultate erigit erectumque declarat eidemque potestatem tribuit academicos gradus in Iure Canonico conferendi, omnibus agnitis iuribus, honoribus, muneribus, officiis et privilegiis quae huiusmodi Ecclesiasticis Facultatibus de more pertinent.

Ceteris servatis de iure servandis, contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Datum Romae, ex Aedibus Sancti Callisti, d. XXX m. Aprilis a. D. MCMLIV, B. Mariae V. sacro.

✠ I. Card. PIZZARDO, Ep. Albanen., *Praefectus*

L. ✠ S.

† C. Confalonieri, Archiep. Nicopolitan., *a Secretis*

II

DECRETA

Ss̃mus D. N. Pius divina Providentia Papa XII decretis Sacrae Congregationis de Seminariis et studiorum Universitatibus :

die 10 Maii 1954 — Neo-Eboracense (New York) Institutum Musicae Sacrae, a « S. Pio X » nuncupatum, romano Pontificio Instituto Musicae Sacrae *affiliatum constituit*.

die 3 Iunii 1954 — Studium Theologicum Abbatiae O. S. B. Solesmensis (Solesmes) Theologicae Facultati Catholicae Universitatis Angedavensis (Angers), ad quinquennium *affiliatum constituit*.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì, 25 gennaio 1955, nel Palazzo Apostolico Vaticano si è adunata la S. Congregazione dei Riti *preparatoria*, nella quale gli E^mi e Rev^mi Signori Cardinali, i Rev^mi Prelati Officiali ed i Rev^mi Consultori teologi hanno discusso sul martirio dei Servi di Dio Giovanni Battista Turpin du Cormier e Compagni, martiri della Rivoluzione francese.

In Congregazione *ordinaria* gli E^mi e Rev^mi Signori Cardinali ed i Rev^mi Prelati Officiali hanno esaminato le relazioni dei Revisori teologi sopra gli scritti dei Servi di Dio:

1. Beato Ermanno Giuseppe, dell'Ordine dei Premostratensi.
2. Adolfo Kolping, sacerdote secolare.
3. Pietro Giuseppe Savalberg, sacerdote, fondatore della Congregazione dei Fratelli e Sorelle di San Giuseppe.
4. Maria Cristina Brando dell'Immacolata Concezione, fondatrice delle Suore Vittime espiatrici del S. Cuore di Gesù.

Infine hanno trattato della approvazione e della concessione dell'Ufficio e Messa di San Pio X.

Martedì, 8 febbraio 1954, nel Palazzo Apostolico Vaticano si è adunata la S. Congregazione dei Riti *ordinaria*, nella quale gli E^mi e Rev^mi Signori Cardinali e i Rev^mi Prelati Officiali hanno discusso:

1. Sulla riassunzione di Causa del Beato Giuliano Maunoir, confessore, della Compagnia di Gesù.
2. Sulla introduzione di Causa del Servo di Dio Giuseppe Gerard, sacerdote professore della Congregazione degli Oblati di Maria Immacolata.
3. Sulla introduzione di Causa della Serva di Dio Maria degli Apostoli (Teresa von Wullenweber), fondatrice dell'Istituto delle Suore del Divin Salvatore.

Gli E^mi Signori Cardinali hanno inoltre esaminato la relazione sugli scritti dei Servi di Dio:

- a) Luigi Brisson, sacerdote, fondatore degli Oblati di S. Francesco di Sales.
- b) Benedetto Menni Figini, sacerdote, dell'Ordine degli Ospitalieri di S. Giovanni di Dio, fondatore delle Suore Ospitaliere del S. Cuore di Gesù.
- c) Guglielmo Janauschek, sacerdote, della Congregazione del SS. Redentore.

Venerdì, 18 febbraio 1955, nel Congresso *ordinario* della S. Congregazione dei Riti furono esaminate le Posizioni sul *Non Culto* dei Servi di Dio Pio IX ed Edoardo Giuseppe Rosaz, Vescovo di Susa, fondatore della Congregazione delle Suore Terziarie di San Francesco di Susa.

Martedì, 22 febbraio 1955, nel Palazzo Apostolico Vaticano, alla augusta presenza del Santo Padre, si è adunata la S. Congregazione dei Riti *generale*, nella quale gli E^mi e Rev^mi Signori Cardinali, i Rev^mi Prelati Officiali ed i Rev^mi Consultori teologi hanno dato il loro voto sul martirio dei Servi di Dio Leone Ignazio Mangin, Paolo Denn, sacerdoti professi della Compagnia di Gesù, ed altri 42 soci indigeni, uccisi in odio alla fede in Cina nel 1900; nonchè sull'eroismo delle virtù delle Serve di Dio Maria della Provvidenza (Eugenia Smet), fondatrice delle Suore Ausiliatrici delle anime purganti, e Clelia Barbieri, fondatrice delle Suore Minime dell'Addolorata. Al termine della Congregazione il Santo Padre si è degnato disporre che si pubblicino i decreti relativi al martirio e alle virtù dei predetti Servi di Dio.

Nel Congresso *ordinario* della S. Congregazione dei Riti del giorno 11 marzo 1955, è stato trattato: della validità dei processi ordinari ed apostolici della Serva di Dio:

1. Maria Margherita Dufrost De Layemmerais, vedova D'Youville, fondatrice della Congregazione delle Suore di Carità di Montréal, Canada.

2. Antonia Maria della Misericordia, fondatrice delle Oblate del Ss^mo Redentore.

E sul non culto della Serva di Dio Maria degli Apostoli (Teresa von Wuelenweber), fondatrice delle Suore del Divin Salvatore.

Martedì, 15 marzo 1955, nel Palazzo Apostolico Vaticano si è adunata la Sacra Congregazione dei Riti *ordinaria*, nella quale gli E^mi e Rev^mi Signori Cardinali ed i Rev^mi Prelati Officiali hanno discusso sulla introduzione di Causa dei Servi di Dio:

1. Francesco Faà di Bruno, sacerdote, fondatore delle Suore del Suffragio e di Santa Zita.

2. Basilio Antonio Moreau, sacerdote, fondatore della Congregazione di Santa Croce.

Hanno inoltre preso in esame le relazioni dei revisori teologi degli scritti dei Servi di Dio:

1. Andrea Bessette, fratello professore della Congregazione di Santa Croce.

2. Simone Valadier, sacerdote professore dell'Ordine dei Frati Minori, fondatore delle Suore Francescane Missionarie;

3. Girolamo Jaegen, laico.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

16 giugno 1954. S. E. Rev^ma Monsig. Levame Alberto, Arcivescovo tit. di Chersoneso di Zechia, *Nunzio Apostolico in Irlanda*.

- 23 luglio 1954. L'Eŋno e Revŋno Signor Cardinale Micara Clemente, *Protettore delle Terziarie Francescane Regolari di Nostra Signora del Rifugio, di San Pedro Tla, Jál. (Messico).*
- 26 » » L'Eŋno e Revŋno Signor Cardinale Ciriaci Pietro, *Protettore delle Povere Suore delle Scuole di Nostra Signora di Horazdovice (Cecoslovacchia).*
- 24 settembre » S. E. Revŋna Monsig. Lombardi Armando, Arcivescovo tit. di Cesarea di Filippo, *Nunzio Apostolico in Brasile.*
- 14 ottobre » L'Eŋno e Revŋno Signor Cardinale Ruffini Ernesto, *Protettore delle Suore della Carità « Principe Palagonia » (Palermo).*
- 25 » » L'Eŋno e Revŋno Signor Cardinale Valeri Valerio, *Protettore delle Suore di Notre Dame de Charité, di Cherilly-Larue (Seine, Francia).*
- 27 » » L'Eŋno e Revŋno Signor Cardinale Aloisi Masella Benedetto, *Prefetto della Sacra Congregazione della Disciplina dei Sacramenti.*
- 3 novembre » L'Eŋno e Revŋno Signor Cardinale Cicognani Gaetano, *Protettore delle Francescane Figlie della Misericordia (Palma de Mallorca).*
- » » » L'Ilŋno e Revŋno Monsig. Bartoccetti Vittorio, *Prelato Votante del Supremo Tribunale della Segnatura Apostolica.*
- 13 » » S. E. Revŋna Monsig. Mozzoni Umberto, Arcivescovo tit. di Side, *Nunzio Apostolico in Bolivia.*
- 18 » » L'Eŋno e Revŋno Signor Cardinale Cicognani Gaetano, *Prefetto del Supremo Tribunale della Segnatura Apostolica.*
- 29 » » S. E. Revŋna Monsig. Centoz Luigi, Arcivescovo tit. di Edessa di Osroene, *Nunzio Apostolico in Cuba.*
- 6 dicembre » S. E. Revŋna Monsig. Punzolo Luigi, Arcivescovo tit. di Sebastea, *Nunzio Apostolico nel Paraguay.*
- 12 » » S. E. Revŋna Monsig. Bruniera Alfredo, Arcivescovo tit. di Claudiopoli di Onoriade, *Delegato Apostolico nel Congo Belga e nel Ruanda Urundi.*
- 18 » » L'Eŋno e Revŋno Signor Cardinale Pizzardo Giuseppe, *Protettore delle Cappuccine Eucaristiche dell'Adorazione Perpetua (Messico).*
- 4 gennaio 1955. L'Eŋno e Revŋno Signor Cardinale Cicognani Gaetano, *Protettore delle Suore Francescane (Montpellier).*
- 11 » » L'Eŋno e Revŋno Signor Cardinale Aloisi Masella Benedetto, *Protettore delle Orsoline dell'Unione Romana (Roma).*
- » » » L'Eŋno e Revŋno Signor Cardinale Léger Paolo Emilio, *Protettore delle Adoratrici del Preziosissimo Sangue dell'Unione di S. Giacinto P. Q. (Canada).*

- 25 gennaio 1955. L'Eŕmo e Revŕmo Signor Cardinale Pizzardo Giuseppe, *Protettore delle Suore Agostiniane di S. Giovanni Valdarno (Fiesole)*.
- 26 » » L'Eŕmo e Revŕmo Signor Cardinale Pizzardo Giuseppe, *Protettore delle Suore Domenicane del Terz'Ordine di S. Domenico, dell'Immacolata Concezione in Great Bend (Dodge City)*.
- 31 » » L'Illŕmo e Revŕmo Monsig. Sabattani Aurelio, *Prelato Uditore aggiunto del Tribunale della Sacra Romana Rota*.
- 14 febbraio » L'Eŕmo e Revŕmo Signor Cardinale Aloisi Masella Benedetto, *Protettore delle Figlie del Cuore di Gesù (Roma)*.

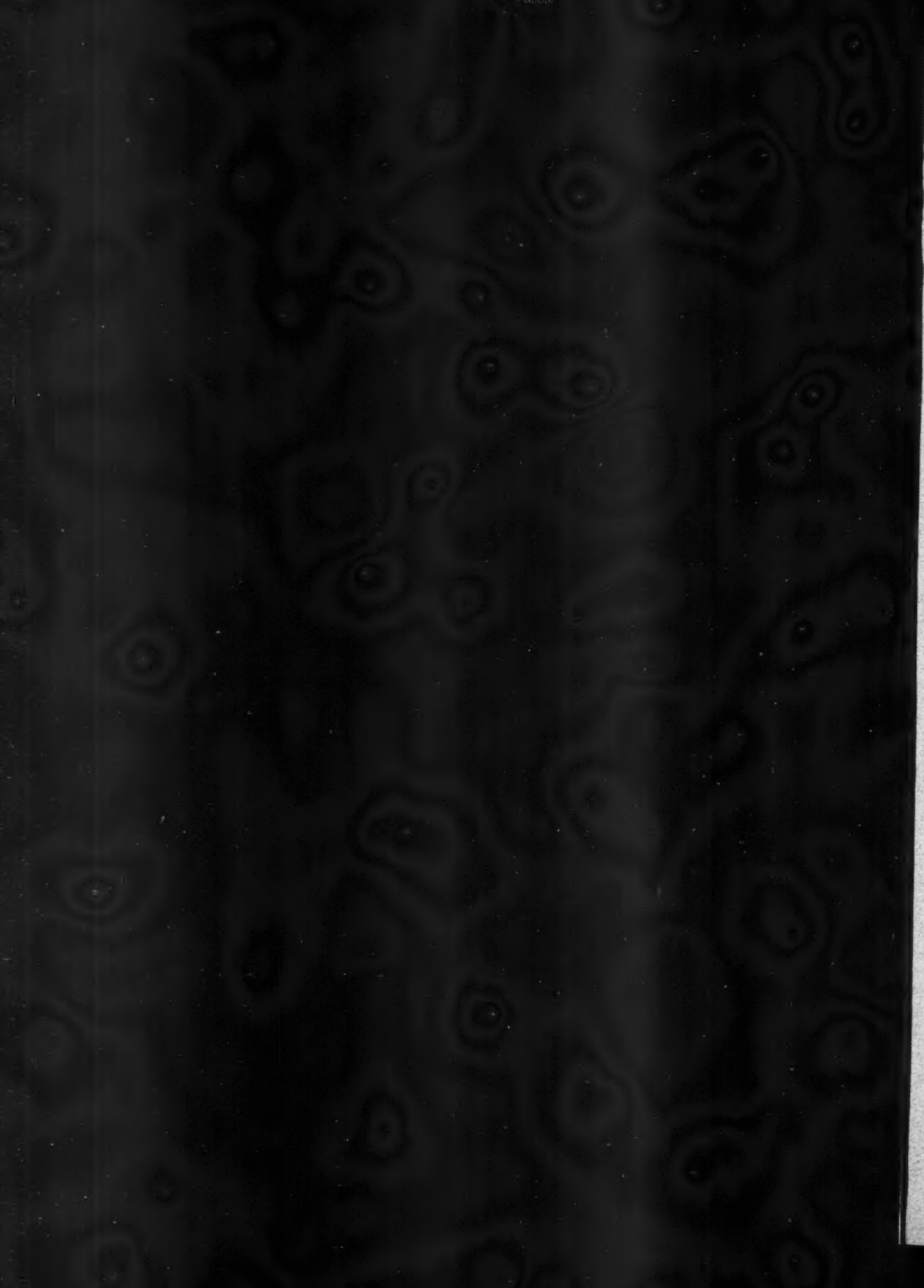
Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

- 16 febbraio 1955. I Revŕmi Padri Tocanel Pietro, dei Frati Minori Conventuali, Abellán Pietro M., della Compagnia di Gesù, Walter Giovanni, degli Scolopi, Van Biervliet Alberto, dei Redentoristi, Heston Edoardo, della Congregazione di Santa Croce, Escudero Gerardo, dei Claretiani e il Revŕmo Don Del Portillo Alvaro della Società Sacerdotale della Santa Croce (Opus Dei), *Consultori della Sacra Congregazione dei Religiosi*.
- 24 » » L'Illŕmo e Revŕmo Monsig. Flores Martin Giacomo, *Consultore della Sacra Congregazione dei Seminari e delle Università degli Studi*.

NECROLOGIO

- 25 ottobre 1954. Monsig. Pereira de Andrade Teofilo Giuseppe, Vescovo tit. di Urusi.
- 4 gennaio 1955. Monsig. Fernandes Vittore Rosario, Vescovo di Mangalore.
- 18 » » Monsig. Valakuzhyll Severios Giuseppe, Arcivescovo-Vescovo di Tiruvalla per i Siro-Malankaresi.
- 19 » » Monsig. Scharnagl Antonio, Vescovo tit. di Zenopoli in Isauria.
- 28 » » Monsig. Dema Pietro, Vescovo tit. di Apollonide.
- 3 febbraio » Monsig. Forget Anastasio, Vescovo di San Giovanni di Québec.
- 26 » » Monsig. Diaz Luigi Adriano, Vescovo tit. di Celenderi.
- 2 marzo » Monsig. Béguin Virgilio Giuseppe, Arcivescovo di Auch.
- 3 » » Monsig. Halbert Giulio, Vescovo tit. di Archelaide.

LIBRERIA EDITRICE VATICANA
CITTÀ DEL VATICANO

ORDO SABBATI SANCTI

QUANDO VIGILIA PASCHALIS INSTAURATA PERAGITUR

EDITIO ALTERA

Editio maior

Fasciculus 48 paginarum, ad formam Missalis, (20×28), rubris ac nigris typis, una cum cantus adnotatione, nitide impressus, continens Decreta S. Rituum Congregationis, Ordinationes, atque integrum ritum Sabbati sancti, textum scilicet liturgicum et rubricas cum variationibus, ad normam decreti diei 11 ian. 1952 digestas. Fasciculus, S. Rituum Congregationis cura editus, utilissimus erit iis omnibus, qui vigiliam paschalem instaurationem celebrare voluerint.

Linteo contextus, sectione foliorum rubra, Lit. 600 (\$ 1). Foliis solutis, Lit. 400 (\$ 0,70)

Editio minor

Fasciculus ad unguem exhibens editionem maiorem, si mensuram exceperis (15,5×21,5)

Linteo contextus, sectione foliorum rubra, Lit. 400 (\$ 0,70). Foliis solutum, Lit. 250 (\$ 0,40)

MISSA IN DOMINICA PALMARUM

cum cantu. Accedunt Hora Tertia, Aspersio aquae benedictae et Benedictio Palmarum. Excerptum ex Officio Maioris Hebdomadae. Editio typica Vaticana. pp. 64, Lit. 100 (\$ 0,20).

CANTUS PASSIONIS DOMINI NOSTRI IESU CHRISTI

secundum Matthaeum, Marcum, Lucam et Ioannem, SS.mi D. N. Benedicti XV Pontificis Maximi iussu restitutus et editus, ex editione authentica excerptus

FASCICULUS I. Chronista. Cantus Evangelii ad libitum. - FASCICULUS II. Christus. - FASCICULUS III. Synagoga. editio in fol. min. (23×33), in charta manufacta et caractere rubro et nigro, in tres fasciculos divisa. - tres fasciculi, linteo nigro seiunctim contexti, titulo aureo, Lit. 2500 (\$ 5). Editio in 8° min., fol. 96, cum incis. imaginibus nigris - Linteo contextum, sectione foliorum rubra, Lit. 700 (\$ 1,30).

STUDIA ANSELMIANA

Fasc. 36

THE EARLIER AMBIGUA
OF SAINT MAXIMUS THE CONFESSOR

AND HIS REFUTATION OF ORIGENISM

by

POLYCARP SHERWOOD O. S. B.

Professor at the Pontifical Institute S. Anselmo, Rome

25 × 17 cm., xvi-235 pages. - Pretium: L. 3.000 (\$ 6)

Sanctus Maximus (580-662), cognomine « Confessoris » honoratus, fidei catholicae intrepidus in imperio Byzantino defensor, testis praeclarus est in historia theologiae et dogmatis. Hoc novo volumine investigationes instituuntur circa opus eius *Ambigua in Gregorium Theologum*, in quo theologiam egregie exposuit et defendit.

In prima parte cl. Auctor textum operis, secundum complures codices manuscriptorum emendatum, analysi studiosae subicit, indicans quid S. Maximus ex S. Scriptura, quid ex SS. Patribus hauserit. Secunda pars voluminis dedicatur studio, qua ratione S. Maximus Origenismum refutaverit, ubi fundamenta philosophica theologiae maximianae illustrantur, conceptus relationis inter naturam et gratiam, extasis, apocatastasis etc. - Indices copiosi in fine de rebus tractatis adduntur.

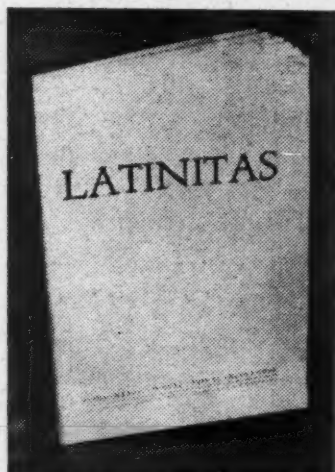

LIBRERIA EDITRICE VATICANA
CITTÀ DEL VATICANO

LATINITAS

COMMENTARII LINGVAE LATINAE EXCOLENDAE

QVARTO QVOQVE MENSE EX OFFICINA LIBRARIA VATICANA PRODEVNTES

Consilium commentarijs moderandis sedem habet in Urbe Vaticana, ad quod dandae epistulae hisce verbis inscribantur: «*Latinitas*» – *Città del Vaticano*.

Pecuniae vero curandae praeest bibliopola Vaticanus; quapropter nummariae chartulae aliaque fd genus sic inscribenda sunt: *Libreria Editrice Vaticana - Città del Vaticano*. (In Italia autem pecunia apud publici cursus diribitoria ad eiusdem tabernae librariae nomen et numerum (C/C 1-16722) referri potest).

Pro commentariis sunt in annum solvendae: in Italia lib. 1000 - extra Italiam lib. 1500 vel \$ 3.

Singula opuscula veneunt: in Italia lib. 300 - extra Italiam: lib. 400 vel \$ 0,80.

Materiae, in quibus commentariorum scriptores versantur, haec sunt praecipuae: agitur enim in iis de bono et recto ac vitae christianae officiis; praecepta Latine scribendi tractantur, quae sunt de re grammatica, de structura verborum seu syntaxi, de vincienda et ornanda oratione, de vocabulorum vi, de novatis novandisque verbis, atque in veteres Latinitatis auctores inquiritur ex philologorum instituto. Locus quoque est disserendi de ratione et via, qua lingua haec tradatur, et de libris in tironum usum editis. Praeterea industria ponitur in litteris, quibus vel Romanorum inclaruit aetas, vel viri, qui ab humanitate nomen accepere, vel recentiores nominis famam sunt adepti. Quorum scripta, nondum edita, interdum per hosce commentarios in lucem proferuntur. Monumenta etiam, quae Ecclesia Catholica, sermone Latino usa, prodidit per saecula, solent perspicui, atque ea, quae ad naturae pervestigationem, artes reconditas novaque inventa pertinent, eadem hac lingua enuntiari, ut omnibus eruditis innotescant. Alia vero scripta eo praesertim consilio sunt condita ut elegantis sermonis Latini specimina praebeantur ex more fere hominum, ab humanitate nuncupatorum. Utiles denique sunt et ad cognoscendum iucundae partes commentariorum minores, quarum hi sunt tituli: *Quem locum nostris hisce diebus lingua Latina obtineat* – *Brevia horum dierum acta* – *Ad propositas quaestiones responsa* – *Ex litteris redditis* – *Ex aliorum commentariis flosculi delibati* – *Scripta recensita* – *Libri dono accepti*. Nec desunt venditorum nuntia laudativa, lingua Latina conscripta.

Hi commentarii, postquam coepti sunt emitti, omnes fere orbis terrarum partes pervaserunt et sermonis Latini cultorum animos non sine assensu et probatione ad se converterunt. Sacrum vero Consilium Seminarii studiorumque Universitatibus praepositum litteris prid. cal. Oct. a. MDCCCCLIII datis eisdem commentarios studiorum sedibus sibi subiectis maximopere commendavit.

Iis igitur, qui subtiliorem cognitionem rationemque litterarum Latinarum persequuntur, qui incorrupti sermonis Romani usu delectantur, qui eum animorum culturae, hisce etiam diebus nostris, vinculum habent, adolescentibus denique huiusmodi litterarum studio deditis, hi commentarii maxime utiles sunt et accommodati.

